

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
V kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-34-06

Druk nr 475

Warszawa, 3 kwietnia 2006 r.

Pan
Marek Jurek
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o ratyfikacji Konwencji o przystąpieniu Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej do Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych, otwartej do podpisu w Rzymie w dniu 19 czerwca 1980 roku, oraz do Pierwszego i Drugiego Protokołu w sprawie jej wykładni przez Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich, sporządzonej w Luksemburgu dnia 14 kwietnia 2005 r.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych zostali upoważnieni Minister Spraw Zagranicznych oraz Minister Sprawiedliwości.

Z poważaniem

(-) Kazimierz Marcinkiewicz

U S T A W A

z dnia

o ratyfikacji Konwencji o przystąpieniu Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej do Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych, otwartej do podpisu w Rzymie w dniu 19 czerwca 1980 roku, oraz do Pierwszego i Drugiego Protokołu w sprawie jej wykładni przez Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich, sporządzonej w Luksemburgu dnia 14 kwietnia 2005 r.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej ratyfikacji Konwencji o przystąpieniu Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej do Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych, otwartej do podpisu w Rzymie w dniu 19 czerwca 1980 roku, oraz do Pierwszego i Drugiego Protokołu w sprawie jej wykładni przez Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich, sporządzonej w Luksemburgu dnia 14 kwietnia 2005 r.

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej

PREZYDENT

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

podaje do powszechnej wiadomości:

W dniu 14 kwietnia 2005 r. w Luksemburgu została sporządzona Konwencja o przystąpieniu Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej do Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych, otwartej do podpisu w Rzymie w dniu 19 czerwca 1980 roku, oraz do Pierwszego i Drugiego Protokołu w prawie jej wykładni przez Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich.

Po zapoznaniu się z powyższą Konwencją, w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej oświadczam, że:

- została ona uznana za słuszną zarówno w całości, jak i każde z postanowień w niej zawartych,
- jest ona przyjęta, ratyfikowana i potwierdzona,
- będzie niezmiennie zachowywana.

Na dowód czego wydany został akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej Polskiej.

Dano w Warszawie dnia

PREZYDENT

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

PREZES RADY MINISTRÓW

UZASADNIENIE

I. Informacje wstępne

Konwencja o przystąpieniu Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej do Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych, otwartej do podpisu w Rzymie w dniu 19 czerwca 1980 roku, oraz do Pierwszego i Drugiego Protokołu w sprawie jej wykładni przez Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich (dalej: „Konwencja akcesyjna”) ma umożliwić nowym państwom członkowskim Unii Europejskiej związanie się ww. instrumentami międzynarodowymi, zgodnie z ich zobowiązaniem zapisanym w art. 5 ust. 2 Aktu dotyczącego warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej (Dz. U. z 2004 r. Nr 90, poz. 864). Przyjęcie dla osiągnięcia tego celu formuły „Konwencji akcesyjnej” wynikało z faktu, że ani Konwencja o prawie właściwym dla zobowiązań umownych, ani żaden z ww. Protokołów w sprawie jej wykładni przez Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich nie zawierają żadnych przepisów przewidujących możliwość i tryb związania się nimi przez państwa, które nie brały udziału w przygotowywaniu tych instrumentów i nie były członkami Unii Europejskiej (dalej: „UE”) w dniu ich otwarcia do podpisu. Formuła taka była zresztą stosowana przy wszystkich poprzednich rozszerzeniach UE (tj. w przypadku Grecji; Hiszpanii i Portugalii; Austrii, Finlandii i Szwecji).

Projekt Konwencji akcesyjnej został przygotowany przez Sekretariat Generalny Rady UE. Następnie był przedmiotem prac w grupie roboczej Rady UE – Komitecie Prawa Cywilnego, który nadał mu ostateczny kształt. W dniu 24 marca 2005 r. tekst konwencji został przedstawiony do wiadomości Komitetowi Stałych Przedstawicieli (COREPER). Konwencja została otwarta do podpisu na posiedzeniu Rady Ministrów Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych UE w dniu 14 kwietnia 2005 r.

Konwencja akcesyjna została podpisana przez wszystkie państwa członkowskie UE – strony Traktatu o ustanowieniu Wspólnoty Europejskiej (dalej: „TWE”) i podlega ratyfikacji przez te państwa (art. 4 konwencji). Do wejścia w życie Konwencji akcesyjnej – między państwami, które ją ratyfikowały – potrzebne są co najmniej dwie ratyfikacje (art. 5 konwencji).

II. Treść Konwencji akcesyjnej

Konwencja zawiera następujące postanowienia o charakterze merytorycznym:

- statuuje przystąpienie nowych państw członkowskich do:
 - 1) Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych, otwartej do podpisu w Rzymie dnia 19 czerwca 1980 roku (dalej: „Konwencja rzymska”);
 - 2) Pierwszego Protokołu w sprawie wykładni przez Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych, otwartej do podpisu w Rzymie dnia 19 czerwca 1980 roku (dalej: „Pierwszy Protokół”);
 - 3) Drugiego Protokołu przyznającego Trybunałowi Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich pewne uprawnienia do dokonywania wykładni Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych, otwartej do podpisu w Rzymie dnia 19 czerwca 1980 roku (dalej: „Drugi Protokół”),
- określa sądy nowych państw członkowskich UE, które zgodnie z art. 2 lit. a) Pierwszego Protokołu będą uprawnione do występowania do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich z wnioskami o wydanie orzeczenia wstępnego – w przypadku Rzeczypospolitej Polskiej byłby to Sąd Najwyższy i Naczelny Sąd Administracyjny,
- przyznaje tekstom ww. instrumentów międzynarodowych sporządzonym w językach nowych państw członkowskich walor tekstów autentycznych (wersja pierwotna tych tekstów została opublikowana w polskiej wersji językowej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej C 169 z dnia 8 lipca 2005 r., natomiast polska wersja językowa tekstów skonsolidowanych jest w trakcie

weryfikacji przez służby prawniczo-lingwistyczne Rady UE i zostanie opublikowana najprawdopodobniej w marcu 2006 r.).

III. Konwencja o prawie właściwym dla zobowiązań umownych

- 1) Konwencja rzymska weszła w życie z dniem 1 kwietnia 1991 r., a jej stronami w chwili obecnej są wszystkie „stare” państwa członkowskie UE.

Przedmiotowa konwencja ustanawia jednolite normy kolizyjne w zakresie zobowiązań umownych dla wszystkich państw członkowskich UE. Potrzeba ujednoczenia tego typu norm na terytorium Wspólnoty wynikła z faktu, że z jednej strony prawo zobowiązań ma niebagatelny wpływ na właściwe funkcjonowanie wspólnego rynku, z drugiej zaś strony ujednoczenie prawa materialnego w tym zakresie jest niezwykle trudne ze względu na znaczne różnice w porządkach prawnych państw członkowskich. Jej podstawowym celem, a zarazem największą zaletą jest to, że nie eliminując różnic prawa poszczególnych państw członkowskich wprowadza jasny, jednolity i w pełni przewidywalny dla stron mechanizm określenia prawa rządzącego, nieraz skomplikowanymi w realiach wspólnego rynku, stosunkami wynikłymi z zobowiązań umownych. Konwencja rzymska ma charakter subsydiarny, zarówno wobec innych konwencji międzynarodowych (art. 21), jak i instrumentów wspólnotowych (art. 20). Z tego względu przepisy Konwencji rzymskiej nie stosują się do zobowiązań wekslowych i czekowych oraz umownych zobowiązań transportowych, uregulowanych przez odrębne konwencje. Pojedyncze normy kolizyjne dotyczące zobowiązań umownych znajdują się również w wielu instrumentach wspólnotowych. Dotyczy to przede wszystkim dyrektyw konsumenckich, ubezpieczeniowych, a także regulujących usługi finansowe¹⁾. Przepisy prawa krajowego implementujące

¹⁾ Por. np. art. 9 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 98/26/WE z dnia 19 maja 1998 r. w sprawie zamknięcia rozliczeń w systemach płatności i rozrachunku papierów wartościowych (Dz.Ur. WE L 166 z 11.06.1998, s. 45-50); art. 7 dyrektywy Rady 88/357/EWG z dnia 22 czerwca 1988 r. dotyczącej ubezpieczeń innych niż ubezpieczenia na życie (Dz.Ur. EWG L 172 z 4.7.1988, s. 1-14); art. 4 dyrektywy Rady 90/619/EWG z dnia 8 listopada 1990 r. dotyczącej ubezpieczeń na życie (Dz.Ur. EWG L 330 z 29.11.1990, s. 50-61). Warto podkreślić, że niektóre dyrektywy, w szczególności regulujące prawo konsumenckie, zawierają w swojej treści przepisy zobowiązujące państwa członkowskie do podjęcia kroków zmierzających do zapewnienia, że konsument nie utraci ochrony przewidzianej przez przepisy wspólnotowe, jeżeli w umowie dojdzie do wyboru prawa państwa trzeciego niebędącego państwem członkowskim – por. w szczególności art. 6 ust. 2 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. o niedozwolonych klauzulach w umowach konsumenckich (Dz.Ur. EWG L 95

te normy również mają pierwszeństwo stosowania przed Konwencją rzymską.

Zakres przedmiotowy Konwencji rzymskiej ogranicza się do zobowiązań umownych w stanach faktycznych, które wykazują związek z prawem różnych państw. Konwencja przewiduje również szereg wyłączeń spod zakresu przedmiotowego. Dotyczą one m.in. stanu cywilnego lub zdolności prawnej i zdolności do czynności prawnych osób fizycznych; zobowiązań umownych dotyczących testamentów i dziedziczenia; majątkowych stosunków rodzinnych, włącznie ze zobowiązaniami alimentacyjnymi wobec dzieci pozamałżeńskich; zapisów na sąd polubowny i umów o właściwość sądu; kwestii z zakresu prawa spółek, stowarzyszeń i osób prawnych oraz dowodów i postępowania.

Podstawową zasadą Konwencji rzymskiej jest swoboda wyboru przez strony prawa właściwego dla umowy (art. 3). Wybór prawa powinien być wyraźny lub w sposób dostatecznie pewny wynikać z postanowień umowy lub okoliczności sprawy. Strony mogą dokonać wyboru prawa dla całej umowy lub tylko dla jej części. Dozwolony jest również tzw. wybór następczy.

Jeżeli strony nie dokonały wyboru prawa właściwego dla umowy, podlega ona prawu państwa, z którym wykazuje najściślejszy związek (art. 4 ust. 1). Interpretację pojęcia „najściślejszego związku” ułatwia system domniemań przewidziany w art. 4 ust. 2-4 konwencji. Tak więc domniemywa się, że umowa wykazuje najściślejszy związek z tym państwem, w którym strona, na której spoczywa obowiązek spełnienia świadczenia charakterystycznego, w chwili zawarcia umowy ma miejsce zwykłego pobytu lub główną siedzibę zarządu. Jeżeli przedmiotem umowy jest prawo rzeczowe na nieruchomości lub prawo do korzystania z nieruchomości, domniemywa się, że umowa wykazuje najściślejszy związek z tym państwem, w którym nieruchomość jest położona. Z kolei w przypadku umów przewozu towarów domniemywa

z 21.4.1993, s. 29-34); art. 9 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 94/47/WE z dnia 26 października 1994 r. dotyczącej time-sharingu (Dz.Urz. WE L 280 z 29.10.1994, s. 83-87); art. 12 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 97/7/WE z dnia 20 maja 1997 r. w sprawie ochrony konsumentów w przypadku umów zawieranych na odległość (Dz.Urz. WE L 144 z 4.6.1997, s. 19-27) oraz art. 8 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 1999/44/WE z dnia 25 maja 1999 r. w sprawie niektórych aspektów sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji (Dz.Urz. WE L 171 z 7.7.1999, s. 12-16).

się, że wykazują one najściślejszy związek z tym państwem, w którym w chwili zawierania umowy przewoźnik miał swoją główną siedzibę, o ile w państwie tym znajduje się także miejsce załadunku i miejsce rozładunku oraz główna siedziba nadawcy.

Odmiennie rozwiązania w zakresie prawa właściwego konwencja przewiduje dla umów konsumenckich (art. 5) oraz indywidualnych umów o pracę (art. 6). W przypadku zobowiązań wynikających z tych umów swoboda wyboru prawa jest ograniczona, a zamiast łącznika „najściślejszego związku” przewidzianego w art. 4 konwencji stosuje się rozwiązania szczególnie, przewidziane dla każdej z wyżej wspomnianych umów.

Konwencja zawiera również szereg przepisów „korekcyjnych”, mających zapobiegać negatywnym skutkom zastosowania prawa wybranego przez strony lub właściwego na podstawie łączników obiektywnych z art. 4-6 bądź też „wymuszać” zastosowanie przepisów prawa materialnego innego państwa. Do tej grupy zalicza się art. 3 ust. 3, który zapobiega obchodzeniu przez strony przepisów bezwzględnie obowiązujących danego państwa przez wybór prawa innego państwa; art. 7, umożliwiający zastosowanie przepisów państwa sądu bądź innego państwa, które „wymuszają” swoje zastosowanie w danej sprawie, oraz art. 16 ustanawiający klauzulę porządku publicznego.

Określone na podstawie Konwencji rzymskiej prawo właściwe dla danej umowy reguluje kwestie związane z istnieniem i ważnością tej umowy (art. 8 i 9), a także jej wykładnię, wykonanie wynikających z niej zobowiązań oraz skutki ich niewykonania, sposoby wygaśnięcia zobowiązań oraz skutki nieważności umowy (art. 10), a także przejście wierzytelności (zarówno ustawowe, jak i umowne – art. 12 i 13).

Należy podkreślić, że prawo właściwe na podstawie wyboru stron lub wskazane za pomocą łącznika obiektywnego stosuje się niezależnie od tego, czy jest to prawo państwa-strony konwencji. Pojęcie „prawa właściwego” nie obejmuje jednak norm prawa prywatnego międzynarodowego tego państwa (wyłączenie odesłania – art. 15);

- 2) W prawie polskim problematykę prawa właściwego dla zobowiązań umownych regulują – obok wspomnianych wyżej konwencji międzynarodowych i regulacji wspólnotowych – przepisy ustawy z dnia 12 listopada 1965 r. – Prawo prywatne międzynarodowe (Dz. U. Nr 46, poz. 290, z 1995 r. Nr 83, poz. 417 oraz z 1999 r. Nr 52, poz. 532), w szczególności art. 4-6, art. 25-29 oraz art. 32-33. Treść tych przepisów odbiega częściowo od uregulowań konwencyjnych (choć często rezultat ich stosowania byłby podobny do rezultatu stosowania konwencji).

Przepisy ww. ustawy, podobnie jak Konwencja rzymska, jako zasadę ogólną wprowadzają swobodę wyboru prawa przez strony (art. 25 § 1 ww. ustawy). W braku wyboru prawa ustawa polska ustanawia szereg łączników obiektywnych, dla konkretnych typów umów. Łączniki te, podobnie jak system domniemań z art. 4 Konwencji rzymskiej, oparte są na koncepcji świadczenia charakterystycznego.

Najważniejsze różnice między ustawą polską a Konwencją rzymską polegają natomiast na braku w ustawie polskiej uregulowań szczegółowych w zakresie prawa właściwego dla stosunków konsumenckich (art. 5 konwencji) oraz na odmiennych uregulowaniach „części ogólnej” prawa prywatnego międzynarodowego, tzn. na braku w ustawie polskiej regulacji przepisów „wymuszających” swoje zastosowanie (art. 7 konwencji) oraz na wyłączeniu w konwencji możliwości tzw. odesłania (art. 15 konwencji).

Trzeba jednak podkreślić, że Konwencja rzymska zawiera przepisy samowykonalne i zgodnie z art. 91 ust. 1 i 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483 i z 2001 r. Nr 28, poz. 319) będzie mogła być stosowana bezpośrednio, z pierwszeństwem przed przepisami ww. ustawy z dnia 12 listopada 1965 r. – Prawo prywatne międzynarodowe. Konwencja, w zakresie zobowiązań umownych, zastępować będzie w każdym przypadku odpowiednie przepisy tej ustawy i jako taka stosować się będzie do wszystkich stanów faktycznych objętych jej zakresem przedmiotowym, i to niezależnie od tego, czy mają one związek z terytorium Wspólnoty (o ile oczywiście sąd polski posiada jurysdykcję w sprawie). Natomiast przepisy ustawy – Prawo prywatne międzynarodowe

dotyczące zobowiązań umownych w dalszym ciągu znajdowałyby zastosowanie do umów zawartych przed wejściem w życie Konwencji rzymskiej (por. art. 17 konwencji) i jako takie nie mogą być usunięte z jej treści.

IV. Pierwszy Protokół w sprawie wykładni przez Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych, otwartej do podpisu w Rzymie dnia 19 czerwca 1980 roku

- 1) Pierwszy Protokół wszedł w życie w dniu 1 sierpnia 2004 r. Jego stronami są obecnie wszystkie „stare” państwa członkowskie UE z wyjątkiem Irlandii.

Protokół ten przyznaje jurysdykcję Trybunałowi Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich (dalej: „ETS”) w zakresie dokonywania wykładni Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych (łącznie z konwencjami akcesyjnymi do tej konwencji przyjmowanymi przy każdorazowym rozszerzeniu UE) oraz samego Protokołu (należy pamiętać, że Konwencja rzymska nie jest instrumentem prawa wspólnotowego i w związku z tym nie mają do niej zastosowania przepisy TWE przewidujące generalną kompetencję ETS do interpretowania tego rodzaju instrumentów).

Wykładni takiej ETS może dokonywać przede wszystkim na wniosek właściwych sądów państw członkowskich, w trybie, który – na gruncie TWE – określa się powszechnie jako wydanie orzeczenia wstępnego. Z wnioskami w tym zakresie mogą występować do ETS najwyższe organy władzy sądowniczej w poszczególnych państwach członkowskich, wskazane przez te państwa i wymienione w Protokole, oraz sądy państw członkowskich orzekające jako sądy odwoławcze.

Dodatkowo, ETS może dokonywać wykładni ww. instrumentów na wniosek właściwych organów państw członkowskich w przypadku rozbieżnego interpretowania i stosowania konwencji w orzecznictwie sądów danego państwa i ETS albo sądów kilku państw. Właściwymi organami, o których tu mowa, są prokuratorzy generalni lub inne organy wskazane przez poszczególne państwa;

- 2) W chwili obecnej ani polskie sądy, ani żadne inne polskie organy nie mogą zwracać się do ETS z wnioskami o dokonywanie wykładni Konwencji rzymskiej ani Pierwszego Protokołu. Jak wskazano bowiem wyżej, akty te nie są objęte dyspozycją art. 234 TWE (w zw. z art. 68 TWE).

Zgodnie z Protokołem i Konwencją akcesyjną uprawnienie takie uzyskałyby wszystkie polskie sądy orzekające w danej sprawie jako sądy odwoławcze oraz Sąd Najwyższy i Naczelny Sąd Administracyjny. Te dwa ostatnie organy wskazała w toku prac nad Konwencją akcesyjną sama strona polska po konsultacjach obejmujących także Trybunał Konstytucyjny, który uznał, że w jego przypadku przyznawanie uprawnień do występowania do ETS byłoby nieuzasadnione, a w każdym razie przedwczesne.

Upewnienie do zwracania się do ETS z wnioskami o wykładnię uzyskałby także polski Prokurator Generalny. Nie stwierdza się, aby była potrzeba wyposażania w takie uprawnienie również innych organów.

Związanie się przez Polskę przepisami Pierwszego Protokołu nie będzie wymagać wprowadzania do prawa polskiego jakichkolwiek zmian. Przepisy tego Protokołu, nadające się do bezpośredniego stosowania, uzupełnione stosowanymi odpowiednio przepisami TWE i Statutu ETS dotyczącymi procedury wydawania orzeczeń wstępnych (por. art. 4 ust. 1 Pierwszego Protokołu), stanowić będą w tym zakresie wystarczające ramy prawne. Warto przy tym przypomnieć, że żadnych zmian w prawie polskim nie wprowadzono również przy okazji wiązania się Rzeczypospolitej Polskiej przepisami TWE przewidującymi generalną kompetencję ETS do orzekania w trybie orzeczenia wstępnego w zakresie wykładni/ważności instrumentów prawa wspólnotowego.

- V. Drugi Protokół przyznający Trybunałowi Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich pewne uprawnienia do dokonywania wykładni Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych, otwartej do podpisu w Rzymie dnia 19 czerwca 1980 roku

- 1) Drugi Protokół wszedł w życie w dniu 1 sierpnia 2004 r. Jego stronami są obecnie wszystkie „stare” państwa członkowskie Unii Europejskiej.

Przedmiotowy Protokół ogranicza się wyłącznie do przyznania jurysdykcji ETS odnośnie do Konwencji rzymskiej w zakresie i na zasadach już określonych w Pierwszym Protokole.

Potrzeba przyjęcia takiego odrębnego instrumentu (który pozornie może wydawać się zbędny, bo w zasadzie tylko powtarza pewne postanowienia Pierwszego Protokołu) wynikała z faktu, że powierzenie ETS (sądowi wspólnotowemu, utworzonemu na podstawie TWE i o jurysdykcji tam określonej) kompetencji do dokonywania wykładni Konwencji rzymskiej (niebędącej instrumentem prawa wspólnotowego) wymagało zgody wszystkich państw-stron TWE (państw członkowskich UE). Przy braku Drugiego Protokołu, na spełnienie tego wymogu należałoby czekać aż do chwili, w której wszystkie państwa członkowskie ratyfikują Pierwszy Protokół. Tymczasem ratyfikacja Pierwszego Protokołu w istocie łączyła się nierozdzielnie z ratyfikacją samej Konwencji rzymskiej (państwa członkowskie wskazywały na potrzeby tego Protokołu swoje sądy krajowe uprawnione do kierowania wniosków do ETS o wykładnię Konwencji, a tego rodzaju uprawnienie może być aktualne dopiero wówczas, gdy dane państwo związało się już konwencją i jego sądy mogą ją stosować), więc proces ratyfikacyjny Protokołu mógłby trwać bardzo długo i prawdopodobnie zakończyłby się dopiero razem z zakończeniem procesu ratyfikacyjnego konwencji. W konsekwencji mogłoby dojść do sytuacji, w której Konwencja rzymska weszłaby już w życie (do wejścia w życie konwencji wystarczy 7 ratyfikacji), a ETS wciąż nie miałby jurysdykcji do dokonywania jej wykładni, nawet na wniosek sądów tych państw, które ratyfikowały konwencję. Aby zatem uniknąć tego rodzaju komplikacji i umożliwić ETS dokonywanie wykładni Konwencji rzymskiej jeszcze przed jej wejściem w życie w stosunku do wszystkich państw członkowskich, zdecydowano się na przyjęcie Drugiego Protokołu. Ratyfikacja tego

instrumentu „odrywa się” od ratyfikacji samej Konwencji i w związku z tym jest znacznie łatwiejsza i powinna następować szybciej;

- 2) Podobnie jak w przypadku Pierwszego Protokołu i z tych samych co tam przyczyn, związanie się przez Rzeczpospolitą Polską Drugim Protokołem nie wymaga wprowadzania żadnych zmian w prawie polskim.

VI. Możliwość i celowość podpisania Konwencji akcesyjnej

- 1) Jak wskazano wyżej, związanie się Konwencją akcesyjną, czyli przystąpienie do Konwencji rzymskiej oraz do Pierwszego i Drugiego Protokołu, nie powoduje potrzeby wprowadzania żadnych zmian w prawie polskim. Nie stwierdza się też żadnych innych okoliczności, które stałyby na przeszkodzie ratyfikacji Konwencji akcesyjnej;
- 2) Obowiązek związania się przez Polskę Konwencją rzymską oraz Pierwszym i Drugim Protokołem wynika wprost z już wyżej wzmiankowanego art. 5 ust. 2 Aktu dotyczącego warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w traktatach stanowiących podstawę UE (Dz. U. z 2004 r. Nr 90, poz. 864). Zgodnie zaś z art. 9 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, Rzeczpospolita Polska przestrzega wiążącego ją prawa międzynarodowego;
- 3) Konwencja rzymska stanowi nowoczesny i jednolity w skali całej UE system norm kolizyjnych w zakresie prawa zobowiązań umownych. Związanie się tą konwencją będzie korzystne dla polskich podmiotów uczestniczących we wspólnym rynku, bowiem zwiększy poczucie pewności prawnej i zmniejszy ryzyko związane z zawieraniem umów w obrocie międzynarodowym – a tym samym będzie sprzyjać rozwojowi polskiej gospodarki.

Natomiast przez związanie się przez Rzeczpospolitą Polską Protokołami polskie sądy uzyskają dodatkowy instrument, który w razie potrzeby pomoże im w stosowaniu i interpretowaniu Konwencji rzymskiej, w postaci uprawnienia do kierowania do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wniosków o wydanie orzeczenia wstępnego.

VII. Zastrzeżenia

Konwencja rzymska w art. 22 ust. 1 daje państwom możliwość złożenia zastrzeżenia o nieobowiązaniu zawartych w niej regulacji odnoszących się do:

- 1) przepisów wymuszających swoje zastosowanie – art. 7 ust. 1;
- 2) prawa właściwego do skutków wygaśnięcia umowy – art. 10 ust. 1 lit. e).

Rzeczpospolita Polska nie powinna korzystać z tej możliwości z następujących powodów:

Ad. 1. Wprawdzie kilka państw członkowskich UE złożyło zastrzeżenie nieobowiązania tego przepisu, to większość jednak przepis ten zaakceptowała. Unormowanie, o którym mowa, dopuszcza uwzględnianie – przy zachowaniu przewidzianych w art. 7 ust. 1 przesłanek – obcych przepisów wymuszających swoje zastosowanie. W wielu skomplikowanych międzynarodowych stanach faktycznych jest to wysoce pożądane i w pełni uzasadnione. Z tych też względów odpowiednik art. 7 ust. 1 Konwencji rzymskiej znalazł się w projekcie polskiej ustawy o prawie prywatnym międzynarodowym, przyjętym w listopadzie 2005 r. przez Komisję Kodyfikacyjną Prawa Cywilnego przy Ministrze Sprawiedliwości. Po wejściu w życie Konwencji rzymskiej projektowany przepis będzie stosowany do stosunków nieobjętych zakresem jej stosowania. Można również oczekiwać, że odpowiednik art. 7 ust. 1 konwencji znajdzie się w przygotowywanym w ramach UE rozporządzeniu Rzym I, które w przyszłości zastąpi Konwencję rzymską.

Ad. 2. Konwencja rzymska w art. 10 ust. 1 lit. e) przewiduje, że do oceny skutków nieważności umowy stosuje się prawo właściwe dla samej umowy, określone zgodnie z zasadami konwencyjnymi (art. 3-6 i art. 12 konwencji). Przepis ten zawiera unormowanie odpowiadające w pełni rozwiązaniom przyjmowanym w polskiej doktrynie prawa prywatnego międzynarodowego. W tej sytuacji wyłączenie jego stosowania przez Rzeczpospolitą Polską byłoby nieuzasadnione.

VIII. Skutki związania się Konwencją akcesyjną

Związanie się Konwencją akcesyjną nie spowoduje skutków finansowych dla budżetu państwa ani jednostek samorządu terytorialnego polegających na zwiększeniu wydatków lub zmniejszeniu dochodów. Nie spowoduje to również skutków społecznych i gospodarczych innych niż spodziewane korzyści wynikające z wyeliminowania zbędnego ryzyka prawnego w ramach międzynarodowego obrotu gospodarczego.

IX. Tryb związania się Konwencją akcesyjną

Związanie się Konwencją akcesyjną wymaga ratyfikacji w trybie określonym w art. 89 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r., tj. za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie. Wynika to z faktu, że problematyka objęta Konwencją rzymską, której stroną Rzeczpospolita Polska stanie się na skutek związania się Konwencją akcesyjną, jest materią uregulowaną w ustawie – tj. przede wszystkim w ww. ustawie z dnia 12 listopada 1965 r. – Prawo prywatne międzynarodowe (art. 89 ust. 1 pkt 5 Konstytucji RP).

**Zastrzeżenia państw członkowskich UE
do Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych,
otwartej do podpisu w Rzymie dnia 19 czerwca 1980 roku**

Królestwo Danii

Original language

Erklærer at konventionen pr. 1. September 1986 også gælder for Færøerne.

French

La convention s'applique aussi aux Îles Féroé à partir du 1er septembre 1986.

English

The Convention shall apply also to the Faroe Islands as from 1 September 1986.

Tłumaczenie

Od dnia 1 września 1986 r. Konwencja stosuje się również na terytorium Wysp Owczych.

Królestwo Hiszpanii

Original language

El Gobierno del Reino de España se asocia a la primera Declaración Común formulada por los Gobiernos de los Estados miembros de las Comunidades Europeas en el momento de la firma del Convenio sobre la Ley aplicable a las Obligaciones Contractuales.

French

Le gouvernement du Royaume d'Espagne souscrit la première déclaration commune faite par les gouvernements des Etats membres des Communautés européennes au moment de la signature de la convention sur la loi applicable aux obligations contractuelles.

Tłumaczenie

Rząd Królestwa Hiszpanii przyłącza się do Pierwszego wspólnego oświadczenia złożonego przez państwa członkowskie Wspólnot Europejskich w dniu otwarcia do podpisu Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych.

Irlandia

French

L'Irlande s'est prévaluée, en application de l'article 22 paragraphe 1 lettre a) de la convention sur la loi applicable aux obligations contractuelles, d'une réserve relative à l'article 7 paragraphe 1.

English

Pursuant to Article 22(1)(a) of the Rome Convention of 19 June 1980 Ireland reserves the right not to apply the provisions of Article 7(1) of the Convention.

Tłumaczenie

Na podstawie artykułu 22 ustęp 1 litera a) Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych Irlandia zastrzega sobie prawo niestosowania artykułu 7 ustęp 1 tej konwencji.

Wielkie Księstwo Luksemburga

French

En application de l'article 22, par. 1 a) de la Convention, le Grand-Duché de Luxembourg n'appliquera pas l'article 7, par. 1, de la Convention.

English

Pursuant to Article 22(1) (a) of the Convention, the Grand Duchy of Luxembourg will not apply Article 7(1) of the Convention.

Tłumaczenie

Na podstawie artykułu 22 ustęp 1 litera a) Konwencji Wielkie Księstwo Luksemburga nie będzie stosować artykułu 7 ustęp 1 tej konwencji.

Zastrzeżenia Królestwa Niderlandów

Notyfikowane dnia 21 czerwca 1991 r.:

Original language

Verklaren dat het is aanvaard en bekrachtigd en beloven dat zij onverkort zullen worden nageleefd (1/8/93).

French

Conformément aux articles 27.2.c) et 29.2, cette convention entrera donc en vigueur pour les Antilles néerlandaises et Aruba le 1er août 1993.

English

In accordance with Articles 27(2) (c) and 29(2), the Convention will therefore enter into force for the Netherlands Antilles and Aruba on 1 August 1993.

Tłumaczenie

Zgodnie z artykułami 27 ustęp 2 litera c) oraz 29 ustęp 2 konwencja ta wejdzie w życie w stosunku do Antyli Holenderskich i Aruby z dniem 1 sierpnia 1993 r.

Notyfikowane dnia 4 lipca 1997 r.:

French

La Convention s'applique aussi à Aruba

Tłumaczenie

Konwencja stosuje się również na terytorium Aruby.

Republika Federalna Niemiec

Original language

Die Bundesrepublik Deutschland erklärt gemäß Artikel 22 Abs. 1 Buchstabe a) des Übereinkommens, daß sie den Artikel 7 Abs. 1 des Übereinkommens nicht anwenden wird. Das Übereinkommen mit Wirkung von dem Tage, an dem es für die Bundesrepublik Deutschland in Kraft treten wird, auch für das Land Berlin gilt.

French

Conformément à l'article 22 paragraphe 1 sous a) de la Convention, la République fédérale d'Allemagne déclare qu'elle n'appliquera pas l'article 7 paragraphe 1 de la Convention. Déclare que la Convention s'appliquera également au Land de Berlin avec effet de la date à laquelle elle entrera en vigueur pour la République fédérale d'Allemagne.

English

The Federal Republic of Germany declares pursuant to Article 22 (1) (a) of the Convention that it will not apply the provisions of Article 7 (1) of the Convention. The Convention shall also apply to Land Berlin with effect from the date on which it enters into force for the Federal Republic of Germany.

Tłumaczenie

Na podstawie artykułu 22 ustęp 1 litera a) konwencji Republika Federalna Niemiec oświadcza, że nie będzie stosować artykułu 7 ustęp 1 tej konwencji. Konwencja znajdzie zastosowanie również do Kraju Związkowego Berlina z dniem wejścia w życie w stosunku do Republiki Federalnej Niemiec.

Republika Portugalska

Original language

Aprovada sob reserva de não aplicação pela República Portuguesa do número um do Artigo sétimo da Convenção sobre a Lei Aplicável às Obrigações Contratuais, em conformidade com o disposto na alínea a) do número um do Artigo vinte e dois da mesma Convenção.

French

Approuvée sous réserve de la non-application par la République portugaise de l'article 7 paragraphe 1 de la convention sur la loi applicable aux obligations contractuelles, conformément aux dispositions de l'article 22 paragraphe 1 point a) de cette même convention.

Tłumaczenie

Zatwierdzona z zastrzeżeniem niestosowania przez Republikę Portugalską artykułu 7 ustęp 1 Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych na podstawie artykułu 22 ustęp 1 litera a) tej konwencji.

Republika Włoska

Original language

Italia si riserva il diritto di non applicare la lettera e) del par. 1 dell'art. 10 (riserva consentita dall'art. 22 della Convenzione).

French

La République italienne s'est prévaluée, en application de l'article 22 paragraphe 1 lettre b) de cette convention, de la réserve relative à l'article 10 paragraphe 1 lettre e) de la même convention.

English

Under Article 22(1) (b) of the Convention, the Italian Republic has availed itself of the reservation in respect of Article 10(1) (e) thereof.

Tłumaczenie

Na podstawie artykułu 22 ustęp 1 litera b konwencji Republika Włoska złożyła zastrzeżenie odnośnie artykułu 10 ustęp 1 litera e) tej konwencji.

Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

French

Le Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande du Nord s'est prévalu, en application de l'article 22 paragraphe 1 lettre a) et b) de la convention, des réserves relatives à l'article 7 paragraphe 1 et à l'article 10 paragraphe 1 lettre e) de la même convention. Conformément à l'article 27 paragraphe 2 (b), cette convention s'applique à Gibraltar. Cette déclaration est applicable à partir du 18 juillet 1994. En application de l'article 22 paragraphe 1 lettre a) et b) de la convention, les réserves relatives à l'article 7 paragraphe 1 et à l'article 10 paragraphe 1 lettre e) ne s'appliquent pas à Gibraltar.

English

The United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland has availed itself, pursuant to Article 22(1) (a) and (b) of the Convention, of the reservations relating to Article 7(1) and Article 10 (1) (e) of the same Convention. In accordance with Article 27(2) (b) the Convention applies to Gibraltar. This declaration is applicable as from 18 July 1994. Pursuant to Article 22(1) (a) and (b) of the Convention, the reservations concerning Article 7(1) and Article 10(1) (e) do not apply to Gibraltar.

Tłumaczenie

Na podstawie artykułu 22 ustęp 1 litery a) oraz b) konwencji Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej złożyło zastrzeżenia odnośnie artykułu 7 ustęp 1 oraz artykułu 10 ustęp 1 litera e) tej konwencji. Zgodnie z artykułem 27 ustęp 2 litera b) ta konwencja stosuje się na terytorium Gibraltaru. Oświadczenie to znajduje zastosowanie z dniem 18 lipca 1994 r. Na podstawie artykułu 22 ustęp 1 litery a) oraz b) konwencji zastrzeżenia odnoszące się do artykułów 7 ustęp 1 oraz 10 ustęp 1 litera e) nie stosują się na terytorium Gibraltaru.

**Zastrzeżenia państw członkowskich UE
do Pierwszego protokołu w sprawie wykładni
Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych,
otwartej do podpisu w Rzymie dnia 19 czerwca 1980 roku
przez Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich**

Królestwo Danii

Original language

Færøerne og Grønland er indtil videre ikke omfattet af protokollen

French

Le protocole ne s'applique pas aux îles Féroé et Groenland

English

The Protocol is not applicable to the Faroe Islands and Greenland

Tłumaczenie

Protokół nie stosuje się na terytorium Wysp Owczych i Grenlandii

Królestwo Niderlandów

French

Le protocole s'applique aussi aux Antilles NL et Aruba.

English

The Protocol also applies to the Netherlands Antilles and Aruba.

Tłumaczenie

Protokół stosuje się również na terytorium Antyli Holenderskich i Aruby

**Zastrzeżenia państw członkowskich UE
do Drugiego protokołu w sprawie wykładni
Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych,
otwartej do podpisu w Rzymie dnia 19 czerwca 1980 roku
przez Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich**

Królestwo Danii

Original language

Færøerne og Grønland er indtil videre ikke omfattet af protokollen

French

Le protocole ne s'applique pas aux îles Féroé et Groenland

English

The Protocol is not applicable to the Faroe Islands and Greenland

Tłumaczenie

Protokół nie stosuje się na terytorium Wysp Owczych i Grenlandii.

Królestwo Niderlandów

French

Le protocole s'applique aussi aux Antilles NL et Aruba.

English

The Protocol also applies to the Netherlands Antilles and Aruba.

Tłumaczenie

Protokół stosuje się również na terytorium Antyli Holenderskich i Aruby.

Za zgodność tłumaczenia z oryginałem:

I

(Informacje)

RADA

KONWENCJA

O PRZYSTĄPIENIU REPUBLIKI CZESKIEJ, REPUBLIKI ESTOŃSKIEJ, REPUBLIKI CYPRYJSKIEJ, REPUBLIKI ŁOTEWSKIEJ, REPUBLIKI LITEWSKIEJ, REPUBLIKI WĘGIERSKIEJ, REPUBLIKI MALTY, RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ, REPUBLIKI SŁOWENII I REPUBLIKI SŁOWACKIEJ DO KONWENCJI O PRAWIE WŁAŚCIWYM DLA ZOBOWIĄZAŃ UMOWNYCH, OTWARTEJ DO PODPISU W RZYMIE DNIA 19 CZERWCA 1980 ROKU, ORAZ DO PIERWSZEGO I DRUGIEGO PROTOKOŁU W SPRAWIE JEJ WYKŁADNI PRZEZ TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

(2005/C 169/01)

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY TRAKTATU USTANAWIAJĄCEGO WSPÓLNOTĘ EUROPEJSKĄ,

MAJĄC NA UWADZE Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej i zmian w Traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej, w szczególności jego artykuł 5 ustęp 2,

PRZYPOMINAJĄC, że stając się członkami Unii Europejskiej, nowe Państwa Członkowskie zobowiązały się do przystąpienia do Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych, otwartej do podpisu w Rzymie dnia 19 czerwca 1980 roku oraz do Pierwszego i Drugiego Protokołu w sprawie jej wykładni przez Trybunał Sprawiedliwości, zmienionej Konwencją podpisaną w Luksemburgu dnia 10 kwietnia 1984 roku po przystąpieniu Republiki Greckiej, Konwencją podpisaną w Funchal dnia 18 maja 1992 roku po przystąpieniu Królestwa Hiszpanii i Republiki Portugalskiej oraz Konwencją podpisaną w Brukseli dnia 29 listopada 1996 roku po przystąpieniu Republiki Austrii, Republiki Finlandii i Królestwa Szwecji,

UZGODNIŁY, CO NASTĘPUJE:

TYTUŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Republika Czeska, Republika Estońska, Republika Cypryjska, Republika Łotewska, Republika Litewska, Republika Węgierska, Republika Malty, Rzeczpospolita Polska, Republika Słowenii i Republika Słowacka niniejszym przystępują do:

a) Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych, otwartej do podpisu w Rzymie dnia 19 czerwca 1980 roku, zwanej dalej „Konwencją z 1980 roku”, w wersji po wprowadzeniu dostosowań i zmian dokonanych przez:

— Konwencję podpisaną w Luksemburgu dnia 10 kwietnia 1984 roku, zwaną dalej „Konwencją z 1984 roku”, o przystąpieniu Republiki Greckiej do Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych;

— Konwencję podpisaną w Funchal dnia 18 maja 1992 roku, zwaną dalej „Konwencją z 1992 roku”, o przystąpieniu Królestwa Hiszpanii i Republiki Portugalskiej do Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych;

— Konwencję podpisaną w Brukseli dnia 29 listopada 1996 roku, zwaną dalej „Konwencją z 1996 roku”, o przystąpieniu Republiki Austrii, Republiki Finlandii i Królestwa Szwecji do Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych;

- b) Pierwszego Protokołu podpisanego dnia 19 grudnia 1988 roku, zwanego dalej Pierwszym Protokołem z 1988 roku, w sprawie wykładni przez Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych, w wersji po wprowadzeniu dostosowań i zmian dokonanych w nim przez Konwencje z 1992 roku i 1996 roku;
- c) Drugiego Protokołu podpisanego dnia 19 grudnia 1988 roku, zwanego dalej Drugim Protokołem z 1988 roku, przyznającego Trybunałowi Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich pewne uprawnienia do dokonywania wykładni Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych.

TYTUŁ II

DOSTOSOWANIA W PIERWSZYM PROTOKOLE Z 1988 ROKU

Artykuł 2

W art. 2 lit. a) wprowadza się następujące tiret:

- a) między pierwszym a drugim tiret:

„— w Republice Czeskiej:

Nejvyšší soud České republiky

Nejvyšší správní soud”;

- b) między trzecim a czwartym tiret:

„— w Estonii:

Riigikohus”;

- c) między ósmym a dziewiątym tiret:

„— na Cyprze:

Ανώτατο Δικαστήριο

— na Łotwie:

Augstākās Tiesas Senāts

— na Litwie:

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas”;

- d) między dziewiątym a dziesiątym tiret:

„— na Węgrzech:

Legfelsőbb Bíróság

— na Malcie:

Qorti ta' l-Appell”;

- e) między jedenastym a dwunastym tiret:

„— w Polsce:

Sąd Najwyższy

Naczelny Sąd Administracyjny”;

- f) między dwunastym a trzynastym tiret:

„— w Słowenii:

Ustavno sodišče Republike Slovenije

Vrhovno sodišče Republike Slovenije

— w Słowacji:

Najvyšší súd Slovenskej republiky”.

TYTUŁ III

POSTANOWIENIA KOŃCOWE

Artykuł 3

1. Sekretarz Generalny Rady Unii Europejskiej przekazuje uwierzytelniony odpis Konwencji z 1980 roku, Konwencji z 1984 roku, Pierwszego Protokołu z 1988 roku, Drugiego Protokołu z 1988 roku, Konwencji z 1992 roku oraz Konwencji z 1996 roku, w językach hiszpańskim, duńskim, niemieckim, greckim, angielskim, francuskim, irlandzkim, włoskim, niderlandzkim, portugalskim, fińskim i szwedzkim Rządowi Republiki Czeskiej, Republici Estońskiej, Republici Cypryjskiej, Republici Łotewskiej, Republici Litewskiej, Republici Węgierskiej, Republici Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republici Słowenii i Republici Słowackiej.

2. Tekst Konwencji z 1980 roku, Konwencji z 1984 roku, Pierwszego Protokołu z 1988 roku, Drugiego Protokołu z 1988 roku, Konwencji z 1992 roku oraz Konwencji z 1996 roku, w językach czeskim, estońskim, węgierskim, łotewskim, litewskim, maltańskim, polskim, słowackim i słoweńskim jest autentyczny na takich samych warunkach jak pozostałe teksty Konwencji z 1980 roku, Konwencji z 1984 roku, Pierwszego Protokołu z 1988 roku, Drugiego Protokołu z 1988 roku, Konwencji z 1992 roku oraz Konwencji z 1996 roku.

Artykuł 4

Niniejsza Konwencja podlega ratyfikacji przez Państwa Sygnatariuszy. Dokumenty ratyfikacyjne składa się Sekretarzowi Generalnemu Rady Unii Europejskiej.

Artykuł 5

1. Niniejsza Konwencja wchodzi w życie dla państw, które ją ratyfikowały pierwszego dnia trzeciego miesiąca następującego po złożeniu drugiego dokumentu ratyfikacyjnego.

2. Po tej dacie niniejsza Konwencja wchodzi w życie w odniesieniu do każdego Państwa Sygnatariusza, które ją ratyfikuje, pierwszego dnia trzeciego miesiąca następującego po złożeniu przez nie dokumentu ratyfikacyjnego.

Artykuł 6

Sekretarz Generalny Rady Unii Europejskiej powiadamia Państwa Sygnatariuszy:

- a) o złożeniu każdego dokumentu ratyfikacyjnego;
- b) o datach wejścia w życie niniejszej Konwencji w odniesieniu do poszczególnych Umawiających się Państw.

Artykuł 7

Niniejsza Konwencja, sporządzona w jednym oryginalnym egzemplarzu w językach czeskim, duńskim, niderlandzkim, angielskim, estońskim, fińskim, francuskim, niemieckim, greckim, węgierskim, irlandzkim, włoskim, łotewskim, litewskim, maltańskim, polskim, portugalskim, słowackim, słoweńskim, hiszpańskim i szwedzkim, przy czym przy czym teksty w każdym z tych dwudziestu jeden języków są jednakowo autentyczne, zostaje złożona w archiwach Sekretariatu Generalnego Rady Unii Europejskiej. Sekretarz Generalny przekazuje Rządowi każdego Państwa Sygnatariusza jej uwierzytelniony odpis.

Hecho en Luxemburgo, el catorce de abril de dos mil cinco.

V Lucemburku dne čtrnáctého dubna dva tisíce pět.

Udfærdiget i Luxembourg den fjortende april to tusind og fem.

Geschehen zu Luxemburg am vierzehnten April zweitausendfünf.

Kahe tuhande viienda aasta aprillikuu neljateistkümnendal päeval Luxembourgis.

Έγινε στο Λουξεμβούργο, στις δέκα τέσσερις Απριλίου δύο χιλιάδες πέντε.

Done at Luxembourg on the fourteenth day of April in the year two thousand and five.

Fait à Luxembourg, le quatorze avril deux mille cinq.

Arna déanamh i Lucsamburg, an ceathrú lá déag d'Aibreán sa bhliain dhá mhíle is a cúig.

Fatto a Lussemburgo, addì quattordici aprile duemilacinque.

Luksemburgā, divi tūkstoši piektā gada četrpadsmitajā aprīlī.

Priimta du tūkstančiai penktų metų balandžio keturioliktą dieną Liuksemburge.

Kelt Luxembourgban, a kettőezer-ötödik év április tizenegyedik napján.

Magħmul fil-Lussemburgu, fl-erbatax-il jum ta' April tas-sena elfejn u hamsa.

Gedaan te Luxemburg, de veertiende april tweeduizend vijf.

Sporządzono w Luksemburgu dnia czternastego kwietnia roku dwa tysiące piątego.

Feito no Luxemburgo, em catorze de Abril de dois mil e cinco.

V Luxembourggu, štirinajstega aprila leta dva tisoč pet.

V Luxemburgu dňa štrnásteho apríla dvetisícpäť.

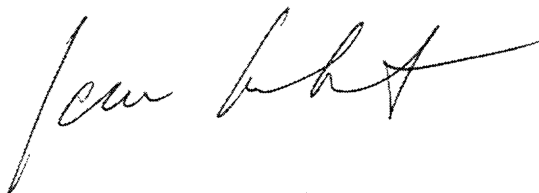
Tehty Luxemburgissa neljäntenätoista päivänä huhtikuuta vuonna kaksituhattaviisi.

Som skedde i Luxemburg den fjortonde april tjugohundra fem.

Pour le gouvernement du Royaume de Belgique
Voor de regering van het Koninkrijk België
Für die Regierung des Königreichs Belgien

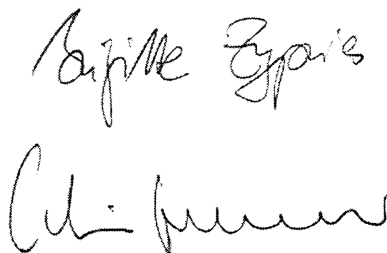
Za vládu České republiky

For regeringen for Kongeriget Danmark

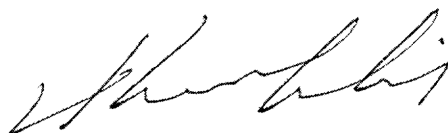
Für die Regierung der Bundesrepublik Deutschland

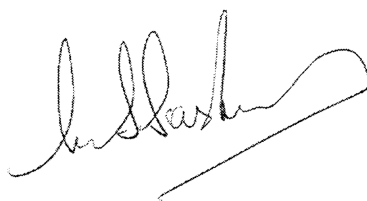
Eesti Vabariigi valitsuse nimel

Για την κυβέρνηση της Ελληνικής Δημοκρατίας

Por el Gobierno del Reino de España

Pour le gouvernement de la République française

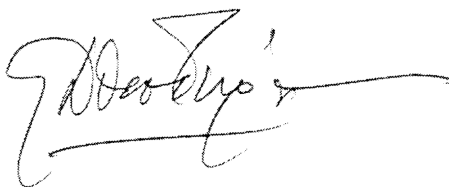
Thar ceann Rialtas na hÉireann
For the Government of Ireland

Per il governo della Repubblica italiana

Για την κυβέρνηση της Κυπριακής Δημοκρατίας

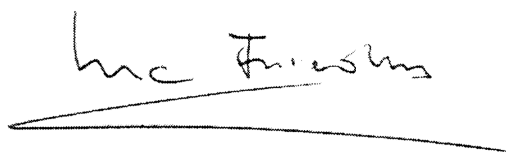
Latvijas Republikas valdības vārdā

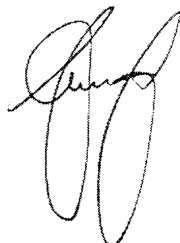
Lietuvos Respublikos Vyriausybės vardu

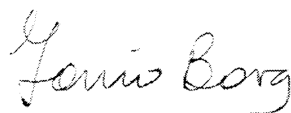
Pour le gouvernement du Grand-Duché de Luxembourg

A Magyar Köztársaság kormányára részéről

Għall-Gvern tar-Repubblika ta' Malta

Voor de regering van het Koninkrijk der Nederlanden

Für die Regierung der Republik Österreich

W imieniu Rządu Rzeczypospolitej Polskiej

Pelo Governo da República Portuguesa

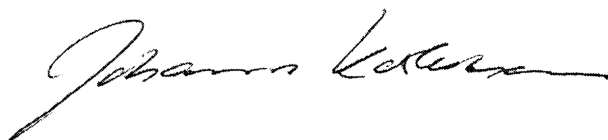
Za vlado Republike Slovenije

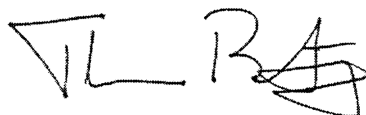
Za vládu Slovenskej republiky

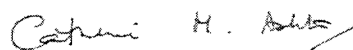
Suomen hallituksen puolesta
På finska regeringens vägnar

På svenska regeringens vägnar

For the Government of the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland

Wspólne oświadczenie Wysokich Umawiających się Stron dotyczące terminów ratyfikacji Konwencji o przystąpieniu

Wysokie Umawiające się Strony, zebrane w Radzie celem podpisania Konwencji o przystąpieniu Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej do Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych oświadczają, że podejmą wszelkie niezbędne kroki w celu ratyfikacji niniejszej Konwencji w rozsądnym terminie, a jeśli będzie to możliwe, do grudnia 2005 roku.

Oświadczenie Państw Członkowskich dotyczące terminu przedłożenia wniosku dotyczącego rozporządzenia w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych

„Państwa Członkowskie wzywają Komisję do przedłożenia w możliwie najszybszym terminie, a najpóźniej do końca roku 2005, wniosku dotyczącego rozporządzenia w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych.”

Wspólne oświadczenie Państw Członkowskich dotyczące wymiany informacji

Rządy Królestwa Belgii, Republiki Czeskiej, Królestwa Danii, Republiki Federalnej Niemiec, Republiki Estońskiej, Republiki Greckiej, Królestwa Hiszpanii, Republiki Francuskiej, Irlandii, Republiki Włoskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Królestwa Niderlandów, Republiki Austrii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Portugalskiej, Republiki Słowenii, Republiki Słowackiej, Republiki Finlandii, Królestwa Szwecji oraz Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej,

w chwili podpisania Konwencji z 2005 roku o przystąpieniu do Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych, otwartej do podpisu w Rzymie dnia 19 czerwca 1980 roku oraz do Pierwszego i Drugiego Protokołu w sprawie jej wykładni przez Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich, z późniejszymi zmianami,

pragnąc zapewnić możliwie efektywne i jednolite stosowanie postanowień wymienionego powyżej Pierwszego Protokołu,

oświadczają, że są gotowe zorganizować, we współpracy z Trybunałem Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich, wymianę informacji w zakresie orzeczeń, które korzystają z powagi rzeczy osądzonej i zostały wydane zgodnie z Konwencją o prawie właściwym dla zobowiązań umownych przez sądy wymienione w artykule 2 tego Protokołu. Wymiana informacji będzie obejmować:

- przekazywanie Trybunałowi Sprawiedliwości przez właściwe organy krajowe orzeczeń wydanych przez sądy wymienione w artykule 2 litera a) Pierwszego Protokołu, a także ważne orzeczenia wydane przez sądy określone w artykule 2 litera b) tego Protokołu,
- klasyfikację i wykorzystanie dokumentacji tych orzeczeń przez Trybunał Sprawiedliwości, w tym, w razie potrzeby, sporządzenie wyciągów i tłumaczeń, a także publikację orzeczeń o szczególnym znaczeniu,
- przekazywanie przez Trybunał Sprawiedliwości informacji dotyczących wszelkiej dokumentacji właściwym organom krajowym Państw-Stron Protokołu, a także Komisji i Radzie Wspólnot Europejskich.

KONWENCJA

o prawie właściwym dla zobowiązań umownych, otwarta do podpisu w Rzymie dnia 19 czerwca 1980 roku

PREAMBUŁA

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

ZDECYDOWANE kontynuować prace w dziedzinie prawa prywatnego międzynarodowego w zakresie ujednoczenia przepisów prawnych, które zostały wprowadzone w ramach Wspólnoty, w szczególności w dziedzinie jurysdykcji i wykonywania orzeczeń sądowych,

PRAGNĄC ustanowienia jednolitych reguł określania prawa właściwego dla zobowiązań umownych,

UZGODNIŁY, CO NASTĘPUJE:

TYTUŁ I

ZAKRES ZASTOSOWANIA

Artykuł 1

Zakres zastosowania

1. Przepisy niniejszej Konwencji stosuje się do zobowiązań umownych w stanach faktycznych, które wykazują związek z prawem różnych państw.
2. Nie mają one zastosowania do:
 - a) stanu cywilnego oraz zdolności prawnej i zdolności do czynności prawnych osób fizycznych, z zastrzeżeniem artykułu 11;
 - b) zobowiązań umownych, dotyczących:
 - testamentów i dziedziczenia,
 - majątkowych stosunków małżeńskich,
 - praw i obowiązków wynikających ze stosunków rodzinnych, pokrewieństwa, małżeństwa lub powinowactwa, włącznie ze zobowiązaniami alimentacyjnymi wobec dzieci pozamałżeńskich;
 - c) zobowiązań z weksli, czeków, weksli własnych oraz innych przenoszalnych papierów wartościowych w zakresie, w jakim zobowiązania z tych innych papierów wartościowych wynikają z ich przenoszalności;
 - d) zapisów na sąd polubowny i umów o właściwość sądu;

- e) kwestii z zakresu prawa spółek, stowarzyszeń i osób prawnych, takich jak na przykład utworzenie, zdolność prawna i zdolność do czynności prawnych, wewnętrzny ustroj i rozwiązanie spółek, stowarzyszeń i osób prawnych oraz ustawowa osobista odpowiedzialność wspólników i organów za długi spółki, stowarzyszenia lub osoby prawnej;
 - f) kwestii, czy przedstawiciel może wobec osób trzecich zaciągać zobowiązania w imieniu osoby przez siebie reprezentowanej lub czy organ spółki, stowarzyszenia lub osoby prawnej może wobec osób trzecich zaciągać zobowiązania w imieniu tej spółki, tego stowarzyszenia lub tej osoby prawnej;
 - g) tworzenia „trustów” oraz powstałych przez to stosunków prawnych pomiędzy założycielami, powiernikami a beneficjentami;
 - h) dowodów i postępowania, z zastrzeżeniem artykułu 14.
3. Przepisów niniejszej Konwencji nie stosuje się do umów ubezpieczenia, pokrywających ryzyko zlokalizowane na terytoriach Państw Członkowskich Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej. W celu stwierdzenia, czy ryzyko jest zlokalizowane na powyższych terytoriach, sąd stosuje swoje prawo krajowe.
 4. Ustępu 3 nie stosuje się do umów reasekuracyjnych.

Artykuł 2

Stosowanie prawa państw niebędących Stronami

Prawo wskazane przez niniejszą Konwencję stosuje się także wówczas, gdy nie jest to prawo Umawiającego się Państwa.

TYTUŁ II

PRZEPISY JEDNOLITE

Artykuł 3

Swoboda wyboru prawa

1. Umowa podlega prawu wybranemu przez strony. Wybór prawa powinien być wyraźny lub w sposób dostatecznie pewny wynikać z postanowień umowy lub okoliczności sprawy. Strony mogą dokonać wyboru prawa dla całej umowy lub tylko dla jej części.

2. Strony mogą w każdym czasie umówić się, że umowa podlega prawu innemu niż to, które dla tej umowy było uprzednio właściwe na podstawie wcześniejszego wyboru prawa dokonanego zgodnie z niniejszym artykułem bądź na podstawie innych przepisów niniejszej Konwencji. Zmiana określenia prawa właściwego dokonana przez strony po zawarciu umowy nie narusza ważności umowy ze względu na formę w rozumieniu artykułu 9 ani praw osób trzecich.

3. Jeżeli wszystkie inne elementy stanu faktycznego w czasie dokonywania wyboru prawa właściwego są zlokalizowane w jednym i tym samym państwie, to wybór przez strony prawa obcego – niezależnie od tego, czy został on uzupełniony umową o właściwość obcego sądu – nie narusza przepisów, których zgodnie z prawem tego państwa nie można w drodze umowy wyłączyć, dalej zwanych „przepisami bezwzględnie obowiązującymi”.

4. Do oceny istnienia i ważności porozumienia stron w przedmiocie prawa właściwego stosuje się artykuły 8, 9 i 11.

Artykuł 4

Prawo właściwe w razie braku wyboru prawa

1. Jeżeli wybór prawa właściwego dla umowy zgodnie z artykułem 3 nie został dokonany, umowa podlega prawu państwa, z którym wykazuje ona najściślejszy związek. Jeżeli jednak część umowy, która da się oddzielić od reszty, wykazuje ściślejszy związek z innym państwem, wówczas do tej części można zastosować w drodze wyjątku prawo tego innego państwa.

2. Z zastrzeżeniem ustępu 5 domniemywa się, że umowa wykazuje najściślejszy związek z tym państwem, w którym strona, na której spoczywa obowiązek spełnienia świadczenia charakterystycznego, w chwili zawarcia umowy ma miejsce zwykłego pobytu lub w przypadku spółki, stowarzyszenia lub osoby prawnej, siedzibę zarządu. Jeżeli jednak umowa została zawarta w ramach działalności zawodowej lub gospodarczej tej strony, domniemywa się, że umowa wykazuje najściślejszy związek z państwem, w którym znajduje się jej główne przedsiębiorstwo, lub – jeżeli zgodnie z umową świadczenie ma być spełnione przez inne przedsiębiorstwo niż główne – z państwem, w którym znajduje się to inne przedsiębiorstwo.

3. Bez względu na ustęp 2, o ile przedmiotem umowy jest prawo rzeczowe na nieruchomości lub prawo do korzystania z nieruchomości, domniemywa się, że umowa wykazuje najściślejszy związek z tym państwem, w którym nieruchomość jest położona.

4. Domniemanie, o którym mowa w ustępie 2, nie stosuje się do umów przewozu towarów. W przypadku takich umów domniemywa się, że wykazują one najściślejszy związek z tym państwem, w którym w chwili zawierania umowy przewoźnik miał swoje główne przedsiębiorstwo, o ile w państwie tym znajduje się także miejsce załadunku i miejsce rozładunku albo główne przedsiębiorstwo nadawcy. Na potrzeby stosowania niniejszego ustępu za umowy przewozu towarów uznaje się także umowy czarterowe na jeden rejs i inne umowy, które służą przede wszystkim przewozowi towarów.

5. Przepisu ustępu 2 nie stosuje się, jeżeli świadczenie charakterystyczne jest niemożliwe do ustalenia. Domniemanie, o którym mowa w ustępach 2, 3 i 4, nie mają zastosowania, jeżeli z całokształtu okoliczności wynika, że umowa wykazuje ściślejszy związek z innym państwem.

Artykuł 5

Umowy konsumenckie

1. Niniejszy artykuł stosuje się do umów, których przedmiotem jest dostarczenie rzeczy ruchomych lub świadczenie usług na rzecz osoby, „konsumenta”, w celu, który nie może być uznany za związany z jej działalnością zawodową lub gospodarczą, jak również umów dotyczących finansowania takiej działalności.

2. Bez względu na artykuł 3, wybór prawa właściwego przez strony nie może prowadzić do pozbawienia konsumenta ochrony przysługującej mu na podstawie przepisów bezwzględnie obowiązujących w państwie, w którym ma on miejsce zwykłego pobytu,

— jeżeli w państwie tym zawarcie umowy zostało poprzedzone specjalnie uczynioną propozycją lub reklamą i konsument dokonał czynności, które w tym państwie są niezbędne do zawarcia umowy,

albo

— jeżeli kontrahent konsumenta lub przedstawiciel kontrahenta otrzymał w tym państwie zamówienie konsumenta,

albo

— jeżeli umowa dotyczy sprzedaży towarów, a konsument wyjechał z tego państwa za granicę i tam złożył zamówienie, o ile wyjazd konsumenta został zorganizowany przez kontrahenta w celu nakłonienia konsumenta do zawarcia umowy.

3. Bez względu na artykuł 4 i w razie braku wyboru prawa właściwego zgodnie z artykułem 3, do umów zawartych w okolicznościach, o których mowa w ustępie 2, stosuje się prawo państwa, w którym konsument ma miejsce zwykłego pobytu.

4. Niniejszego artykułu nie stosuje się do:

a) umów przewozu;

b) umów o świadczenie usług, jeżeli usługi należne konsumentowi muszą być świadczone wyłącznie w innym państwie niż państwo, w którym konsument ma miejsce zwykłego pobytu.

5. Bez względu na ustęp 4, niniejszy artykuł ma zastosowanie do umów o podróż obejmujących kombinowane świadczenia przewozowe i zakwaterowania za wspólną cenę.

Artykuł 6

Indywidualne umowy o pracę

1. Bez względu na artykuł 3, w umowach o pracę wybór prawa dokonany przez strony nie może prowadzić do pozbawienia pracownika ochrony, która przysługuje mu na podstawie bezwzględnie obowiązujących przepisów prawa, które miałyby zastosowanie zgodnie z ustępem 2 niniejszego artykułu w przypadku braku wyboru prawa.

2. Bez względu na artykuł 4 i w przypadku braku wyboru prawa zgodnie z artykułem 3, do umów o pracę stosuje się:

a) prawo państwa, w którym pracownik zazwyczaj świadczy pracę w wykonaniu umowy, i to nawet wówczas, gdy jest tymczasowo oddelegowany do innego państwa;

albo

b) prawo państwa, w którym znajduje się przedsiębiorstwo, w którym pracownik został zatrudniony, jeżeli zazwyczaj nie świadczy on pracy w jednym i tym samym państwie;

chyba że z całokształtu okoliczności wynika, że umowa o pracę wykazuje ściślejszy związek z innym państwem; w takim przypadku stosuje się prawo tego innego państwa.

Artykuł 7

Przepisy wymuszające swoje zastosowanie

1. Przy stosowaniu prawa określonego państwa na mocy niniejszej Konwencji można przyznać skuteczność przepisom prawa innego państwa, z którym stan faktyczny sprawy wykazuje ścisły związek, o ile przepisy te zgodnie z prawem tego innego państwa mają zastosowanie, bez względu na to, jakiemu prawu podlega umowa. Przy podejmowaniu decyzji, czy przyznać skuteczność tym bezwzględnie obowiązującym przepisom prawa, należy brać pod uwagę ich charakter i przedmiot, a także skutki, które wystąpiłyby w przypadku ich zastosowania lub niezastosowania.

2. Niniejsza Konwencja nie narusza stosowania przepisów prawa państwa sądu orzekającego, które w odniesieniu do danego stanu faktycznego wymuszają swoje zastosowanie, bez względu na to, jakie prawo ma zastosowanie do umowy.

Artykuł 8

Istnienie i ważność materialna

1. Istnienie i ważność umowy lub jednego z jej postanowień ocenia się według prawa, które zgodnie z niniejszą Konwencją byłoby właściwe, gdyby umowa lub jej postanowienie były ważne.

2. Jeżeli jednak z okoliczności sprawy wynika, że nie byłoby uzasadnione dokonywanie oceny skutków zachowania się jednej ze stron według prawa określonego zgodnie z ustępem 1, strona ta w celu ustalenia, że nie wyraziła zgody na zawarcie umowy, może powołać się na prawo państwa swojego miejsca zwykłego pobytu.

Artykuł 9

Forma

1. Umowa zawarta między osobami, które znajdują się w tym samym państwie, jest ważna ze względu na formę, jeżeli spełnia wymogi dotyczące formy określone przez prawo właściwe dla umowy według niniejszej Konwencji lub przez prawo państwa, w którym umowa została zawarta.

2. Umowa zawarta między osobami, które znajdują się w różnych państwach, jest ważna, ze względu na formę, jeżeli spełnia wymogi co do formy określone przez prawo właściwe dla umowy według niniejszej Konwencji lub przez prawo jednego z tych państw.

3. Jeżeli umowa została zawarta przez przedstawiciela, przy stosowaniu ustępów 1 i 2 bierze się pod uwagę państwo, w którym znajduje się przedstawiciel w chwili zawarcia umowy.

4. Jednostronna czynność prawna, która odnosi się do umowy już zawartej albo umowy, która ma być zawarta, jest ważna ze względu na formę, jeżeli spełnione są wymogi co do formy określone w prawie, które zgodnie z niniejszą Konwencją jest lub byłoby właściwe dla umowy, albo wymogi co do formy określone w prawie państwa, w którym ta czynność prawna została dokonana.

5. Ustępów 1–4 nie stosuje się do umów, do których zastosowanie ma artykuł 5 i które zostały zawarte w okolicznościach, o których mowa w artykule 5 ustęp 2. Do formy tych umów stosuje się prawo państwa, w którym konsument ma miejsce zwykłego pobytu.

6. Niezależnie od ustępów 1–4 niniejszego artykułu umowy, których przedmiotem jest prawo rzeczowe na nieruchomości lub prawo do korzystania z nieruchomości, należy oceniać na podstawie bezwzględnie obowiązujących przepisów dotyczących formy tego państwa, w którym nieruchomość jest położona, o ile przepisy te, zgodnie z prawem tego państwa, stosuje się bez względu na miejsce zawarcia umowy i prawo dla tej umowy właściwe.

Artykuł 10

Zakres obowiązywania prawa właściwego dla umowy

1. Prawo właściwe dla umowy na podstawie artykułu 3–6 i artykułu 12 niniejszej Konwencji ma zastosowanie w szczególności do:

- jej wykładni;
- wykonywania wynikających z niej zobowiązań;
- skutków całkowitego lub częściowego niewykonania tych zobowiązań, łącznie z określeniem wysokości szkody, w zakresie, w jakim rozstrzygają o tym przepisy prawa oraz w granicach uprawnień przyznanych sądowi przez prawo procesowe;
- różnych sposobów wygaśnięcia zobowiązań oraz przedawnienia i utraty praw wynikającej z upływu terminów;
- skutków nieważności umowy.

2. W odniesieniu do sposobu wykonania oraz środków, które może podjąć wierzyciel w przypadku nienależytego wykonania, bierze się pod uwagę prawo państwa, w którym następuje wykonanie.

Artykuł 11

Brak zdolności prawnej i zdolności do czynności prawnych

W przypadku umowy zawartej między osobami, które znajdują się w tym samym państwie, osoba fizyczna, która miałaby zdolność prawną i zdolność do czynności prawnych na podstawie prawa tego państwa, może powołać się na brak zdolności prawnej lub zdolności do czynności prawnych wynikający z prawa innego państwa jedynie wówczas, gdy w chwili zawierania umowy druga strona umowy wiedziała o tym braku lub nie wiedziała o nim z powodu niedbalstwa.

Artykuł 12

Przelew wierzytelności

1. Dla wzajemnych zobowiązań cedenta i cesjonariusza wierzytelności właściwe jest prawo, które zgodnie z niniejszą Konwencją ma zastosowanie do zawartej pomiędzy nimi umowy.

2. Prawo, któremu podlega przeniesiona wierzytelność, rozstrzyga o jej zbywalności, stosunku pomiędzy cesjonariuszem a dłużnikiem, przesłankach skuteczności przelewu wobec dłużnika oraz zwalnającym skutku świadczenia przez dłużnika.

Artykuł 13

Przejęcie wierzytelności z mocy prawa

1. Jeżeli określonej osobie, „wierzycielowi”, przysługuje wierzytelność z umowy od innej osoby, „dłużnika”, a osoba trzecia jest zobowiązana do zaspokojenia wierzyciela lub zaspokaja go w wykonaniu tego zobowiązania, to prawo właściwe dla zobowiązania osoby trzeciej określa, czy osoba trzecia może dochodzić należności wierzyciela od dłużnika w całości lub w części zgodnie z prawem właściwym dla stosunków między wierzycielem a dłużnikiem.

2. Przepis powyższy ma zastosowanie także wówczas, gdy kilka osób jest zobowiązanych do zaspokojenia tej samej wierzytelności umownej, a wierzyciel został zaspokojony przez jedną z tych osób.

Artykuł 14

Dowody

1. Prawo właściwe dla umowy zgodnie z niniejszą Konwencją stosuje się w takim zakresie, w jakim ustanawia ono w odniesieniu do zobowiązań umownych domniemanie prawne lub określa rozkład ciężaru dowodu.

2. Dowód czynności prawnej może być przeprowadzony wszelkimi środkami dopuszczalnymi zgodnie z prawem sądu lub zgodnie z jednym z praw wskazanych w artykule 9, według którego czynność prawna jest ważna co do formy, o ile dowód można przeprowadzić w ten sposób przed sądem orzekającym.

Artykuł 15

Wyłączenie odesłania

Za prawo właściwe danego państwa w rozumieniu niniejszej Konwencji uważa się normy prawne obowiązujące w tym państwie z wyłączeniem norm prawa prywatnego międzynarodowego.

Artykuł 16

Porządek publiczny

Zastosowania normy prawa wskazanego przez niniejszą Konwencję można odmówić jedynie wówczas, gdy takie zastosowanie w sposób oczywisty byłoby nie do pogodzenia z porządkiem publicznym państwa sądu orzekającego.

Artykuł 17

Wyłączenie działania wstecznego

Niniejszą Konwencję stosuje się w Umawiającym się Państwie do umów, które zostały zawarte po wejściu w życie niniejszej Konwencji w odniesieniu do tego Umawiającego się Państwa.

Artykuł 18

Jednolita wykładnia

Przy dokonywaniu wykładni i stosowaniu powyższych jednolitych przepisów bierze się pod uwagę ich międzynarodowy charakter oraz potrzebę osiągnięcia jednolitości wykładni i stosowania tych przepisów.

Artykuł 19

Państwa nieposiadające jednolitego systemu prawnego

1. Jeżeli państwo składa się z kilku jednostek terytorialnych, z których każda posiada własne normy prawne dotyczące zobowiązań umownych, wówczas dla określenia prawa właściwego na podstawie niniejszej Konwencji każda z tych jednostek terytorialnych uznawana jest za państwo.

2. Państwo, w którym różne jednostki terytorialne mają własne normy prawne dotyczące zobowiązań umownych, nie jest zobowiązane do stosowania niniejszej Konwencji do kolizji praw występującej wyłącznie między porządkami prawnymi takich jednostek terytorialnych.

Artykuł 20

Pierwszeństwo prawa wspólnotowego

Niniejsza Konwencja nie uchybia stosowaniu norm kolizyjnych dla zobowiązań umownych w kwestiach szczególnych, które są lub będą zawarte w aktach prawnych Wspólnot Europejskich lub w wydanych w wykonaniu takich aktów zharmonizowanych przepisach prawa krajowego.

Artykuł 21

Stosunek do innych konwencji

Niniejsza Konwencja nie uchybia stosowaniu konwencji międzynarodowych, których stronami są lub staną się Umawiające się Państwa.

Artykuł 22

Zastrzeżenia

1. Każde Umawiające się Państwo może, w czasie podpisywania, ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia, zastrzec sobie prawo niestosowania:

- a) artykułu 7 ustęp 1;
- b) artykułu 10 ustęp 1 litera e).

2. Każde Umawiające się Państwo może również, składając zawiadomienie o rozszerzeniu zakresu zastosowania Konwencji zgodnie z artykułem 27 ustęp 2, złożyć jedno lub więcej zastrzeżeń, ze skutkiem ograniczonym do wszystkich lub niektórych terytoriów objętych tym rozszerzeniem.

3. Każde Umawiające się Państwo może w każdym czasie wycofać zastrzeżenie, które złożyło; zastrzeżenie traci moc pierwszego dnia trzeciego miesiąca kalendarzowego następującego po zawiadomieniu o wycofaniu.

TYTUŁ III

POSTANOWIENIA KOŃCOWE

Artykuł 23

1. Jeśli po wejściu w życie niniejszej Konwencji, w odniesieniu do określonego Umawiającego się Państwa, państwo to zamierza przyjąć nową normę kolizyjną dla określonej kategorii umów, należącej do zakresu zastosowania niniejszej Konwencji, zawiadomi o swoim zamiarze inne Państwa Sygnatariuszy za pośrednictwem Sekretarza Generalnego Rady Wspólnot Europejskich.

2. Każde Państwo Sygnatariusz może w ciągu sześciu miesięcy od daty zawiadomienia Sekretarza Generalnego zażądać od niego zwołania konsultacji między Państwami Sygnatariuszami w celu osiągnięcia porozumienia.

3. Jeżeli żadne z Państw Sygnatariuszy nie zażąda konsultacji w tym terminie lub jeśli w ciągu dwóch lat następujących po zawiadomieniu Sekretarza Generalnego nie zostanie w wyniku konsultacji osiągnięte porozumienie, zainteresowane Umawiające się Państwo może zmienić swoje prawo. Państwo to poinformuje o podjętych przez siebie działaniach inne Państwa Sygnatariuszy za pośrednictwem Sekretarza Generalnego Rady Wspólnot Europejskich.

Artykuł 24

1. Jeżeli po wejściu w życie niniejszej Konwencji, w odniesieniu do Umawiającego się Państwa, państwo to będzie chciało stać się stroną konwencji wielostronnej, której głównym lub jednym z głównych celów jest ustanowienie norm prawa prywatnego międzynarodowego dotyczących jakichkolwiek spraw regulowanych niniejszą Konwencją, stosuje się w takim przypadku procedurę określoną w artykule 23. Jednakże okres dwóch lat, o którym mowa w ustępie 3 powyższego artykułu, skraca się do jednego roku.

2. Procedura, o której mowa w poprzednim ustępie, nie jest wymagana, jeżeli jedno z Umawiających się Państw lub jedna ze Wspólnot Europejskich jest już stroną konwencji wielostronnej lub jeżeli celem konwencji jest rewizja konwencji, której zainteresowane państwo jest już stroną, lub jeżeli jest to konwencja zawarta w ramach Traktatów ustanawiających Wspólnoty Europejskie.

Artykuł 25

Jeżeli Umawiające się Państwo uzna, że stopień ujednolicenia osiągnięty przez niniejszą Konwencją jest zagrożony zawarciem umów nieobjętych artykułem 24 ustęp 1, państwo to może zażądać od Sekretarza Generalnego Rady Wspólnot Europejskich zwołania konsultacji między Państwami Sygnatariuszami niniejszej Konwencji.

Artykuł 26

Każde Umawiające się Państwo może zażądać rewizji niniejszej Konwencji. W takim przypadku Przewodniczący Rady Wspólnot Europejskich zwołuje konferencję w sprawie rewizji Konwencji.

Artykuł 27

1. Niniejsza Konwencja stosuje się do europejskich terytoriów Umawiających się Państw, wraz z Grenlandią, i do całego terytorium Republiki Francuskiej.

2. Bez względu na ustęp 1:

- a) niniejsza Konwencja nie stosuje się do Wysp Owczych, chyba że Królestwo Danii złoży przeciwne oświadczenie;
- b) niniejsza Konwencja nie stosuje się do jakiegokolwiek europejskiego terytorium znajdującego się poza Zjednoczonym Królestwem, za którego stosunki zewnętrzne odpowiada Zjednoczone Królestwo, chyba że Zjednoczone Królestwo złoży przeciwne oświadczenie w odniesieniu do któregośkolwiek z tych terytoriów;
- c) niniejsza Konwencja stosuje się do Antyli Holenderskich, o ile Królestwo Niderlandów złoży oświadczenie w tym przedmiocie.

3. Oświadczenia powyższe mogą zostać złożone w dowolnym czasie poprzez notyfikowanie ich Sekretarzowi Generalnemu Rady Wspólnot Europejskich.

4. Postępowania wszczęte w Zjednoczonym Królestwie na skutek odwołań od orzeczeń sądów na jednym z terytoriów wskazanych w ustępie 2 litera b) będą traktowane jako postępowania przed tymi sądami.

Artykuł 28

1. Niniejsza Konwencja jest otwarta do podpisu dla Państw Stron Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą od dnia 19 czerwca 1980 roku.

2. Niniejsza Konwencja podlega ratyfikacji, przyjęciu lub zatwierdzeniu przez Państwa Sygnatariuszy. Dokumenty ratyfikacyjne, przyjęcia lub zatwierdzenia składa się Sekretarzowi Generalnemu Rady Wspólnot Europejskich.

Artykuł 29

1. Niniejsza Konwencja wchodzi w życie pierwszego dnia trzeciego miesiąca następującego po złożeniu siódmego dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia lub zatwierdzenia.

2. Niniejsza Konwencja wchodzi w życie w odniesieniu do każdego Państwa Sygnatariusza, które ją ratyfikuje, przyjmie lub zatwierdzi w późniejszym czasie, pierwszego dnia trzeciego miesiąca następującego po złożeniu dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia lub zatwierdzenia.

Artykuł 30

1. Niniejsza Konwencja obowiązuje przez okres 10 lat od dnia jej wejścia w życie zgodnie z artykułem 29 ustęp 1, także w państwach, w odniesieniu do których wejdzie ona w życie z późniejszą datą.

2. Jeżeli niniejsza Konwencja nie zostanie wypowiedziana, jej obowiązywanie ulega milczącemu przedłużeniu każdorazowo o pięć lat.

3. Umawiające się Państwo, które zamierza wypowiedzieć Konwencję, powinno zawiadomić o powyższym, nie później niż na sześć miesięcy przed upływem odpowiednio okresu 10 lat lub pięciu lat, Sekretarza Generalnego Rady Wspólnot Europejskich. Wypowiedzenie może być ograniczone do jakiegokolwiek terytorium, na które Konwencja została rozszerzona na mocy oświadczenia zgodnie z artykułem 27 ustęp 2.

4. Wypowiedzenie wchodzi w życie jedynie w stosunku do Państwa, które je notyfikowało. Konwencja pozostaje w mocy między wszystkimi innymi Umawiającymi się Państwami.

Artykuł 31

Sekretarz Generalny Rady Wspólnot Europejskich informuje Państwa-Strony Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą o:

- a) złożonych podpisach;
- b) złożeniu każdego dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia lub zatwierdzenia;
- c) dacie wejścia w życie niniejszej Konwencji;
- d) zawiadomieniach dokonanych zgodnie z artykułami 23, 24, 25, 26, 27 i 30;
- e) zastrzeżeniach i wycofaniu zastrzeżeń, o których mowa w artykule 22.

Artykuł 32

Protokół załączony do niniejszej Konwencji stanowi jej integralną część.

Artykuł 33

Niniejsza Konwencja, sporządzona w jednym oryginalnym egzemplarzu w językach angielskim, duńskim, francuskim, irlandzkim, niderlandzkim, niemieckim i włoskim, przy czym wszystkie teksty są jednakowo autentyczne, zostanie złożona w archiwach Sekretariatu Rady Wspólnot Europejskich. Sekretarz Generalny przekaze uwierzytelnioną kopię Konwencji rządowi każdego Państwa Sygnatariusza.

Na dowód czego niżej podpisani, należycie upoważnieni do tego, złożyli swoje podpisy pod niniejszą Konwencją.

Sporządzono w Rzymie, dnia dziewiętnastego czerwca tysiąc dziewięćset osiemdziesiątego roku.

[Podpisy pełnomocników]

PROTOKÓŁ

Wysokie Umawiające się Strony uzgodniły następujące postanowienie, które dodaje się do Konwencji jako Załącznik:

„Bez względu na postanowienia Konwencji, Dania może utrzymać krajowe przepisy artykułu 169 Solov (prawo morskie), dotyczące prawa właściwego dla spraw związanych z przewozem towarów drogą morską oraz może zmienić powyższe przepisy bez stosowania procedury przewidzianej w artykule 23 Konwencji.”

Na dowód czego niżej podpisani, należycie upoważnieni do tego, złożyli swoje podpisy pod niniejszym Protokołem.

Sporządzono w Rzymie, dnia dziewiętnastego czerwca tysiąc dziewięćset osiemdziesiątego roku.

[Podpisy pełnomocników]

WSPÓLNE OŚWIADCZENIE

Rządy Królestwa Belgii, Królestwa Danii, Republiki Federalnej Niemiec, Republiki Francuskiej, Irlandii, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów i Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej,

podpisując Konwencję o prawie właściwym dla zobowiązań umownych,

dążąc do zapewnienia jak najbardziej efektywnego stosowania niniejszej Konwencji,

chcąc zapobiec temu, aby różnice w wykładni Konwencji nie miały negatywnego wpływu na jej ujednolicający charakter,

deklarują swoją gotowość do:

1. rozważenia możliwości przyznania jurysdykcji w niektórych sprawach Trybunałowi Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich oraz, o ile to konieczne, wynegocjowania umowy w tym celu;
2. organizowania w regularnych odstępach czasu spotkań swoich przedstawicieli.

Na dowód czego niżej podpisani, należycie upoważnieni do tego, złożyli swoje podpisy pod niniejszym Wspólnym Oświadczeniem.

[Podpisy pełnomocników]

WSPÓLNE OŚWIADCZENIE

Podpisując Konwencję o prawie właściwym dla zobowiązań umownych rządy Królestwa Belgii, Królestwa Danii, Republiki Federalnej Niemiec, Republiki Francuskiej, Irlandii, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów i Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej,

- I. mając na celu uniknięcie w możliwie najszerszym zakresie rozproszenia norm kolizyjnych pomiędzy liczne akty prawne oraz różnic między powyższymi normami, wyrażają życzenie, aby instytucje Wspólnot Europejskich, wykonując swoje uprawnienia wynikające z Traktatów, na mocy których zostały utworzone, o ile powstanie taka potrzeba, dążyły do przyjmowania norm kolizyjnych, które będą, tak dalece jak to możliwe, zgodne z normami niniejszej Konwencji;
- II. deklarują wolę, od daty podpisania niniejszej Konwencji do czasu związania się artykułem 24, wzajemnego konsultowania się, w przypadku gdy jedno z Państw Sygnatariuszy wyrazi swój zamiar stania się stroną jakiegokolwiek konwencji, do której miałyby zastosowanie procedura określona w artykule 24;
- III. uwzględniając wkład Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych w ujednoczenie norm kolizyjnych w ramach Wspólnot Europejskich, wyrażają opinię, że każde Państwo, które stanie się członkiem Wspólnot Europejskich powinno przystąpić do niniejszej Konwencji.

PIERWSZY PROTOKÓŁ

w sprawie wykładni przez Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych, otwartej do podpisu w Rzymie dnia 19 czerwca 1980 roku

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY TRAKTATU USTANAWIAJĄCEGO EUROPEJSKĄ WSPÓLNOTĘ GOSPODARCZĄ,

UWZGLĘDNIAJĄC wspólne oświadczenie załączone do Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych, otwartej do podpisu w Rzymie dnia 19 czerwca 1980 roku,

ZDECYDOWAŁY przyjąć Protokół przyznający jurysdykcję Trybunałowi Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich do dokonywania wykładni powyższej Konwencji, i w tym celu wyznaczyły swoich pełnomocników:

[Pełnomocnicy wyznaczeni przez Państwa Członkowskie]

KTÓRZY, zebrawszy się w Radzie Wspólnot Europejskich i wymieniwszy się posiadаныmi pełnomocnictwami, które zostały uznane za odpowiednie oraz sporządzone w należytej formie,

UZGODNILI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich posiada jurysdykcję do dokonywania wykładni:

- a) Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych, otwartej do podpisu w Rzymie dnia 19 czerwca 1980 roku, zwanej dalej „Konwencją rzymską”;
- b) Konwencji o przystąpieniu do Konwencji rzymskiej przez państwa, które stały się członkami Wspólnot Europejskich po jej otwarciu do podpisu;
- c) niniejszego Protokołu.

Artykuł 2

Każdy z niżej wymienionych sądów może zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości o wydanie orzeczenia wstępnego w przedmiocie zagadnienia, które powstało w rozpoznawanej przez niego sprawie i które dotyczy wykładni postanowień zawartych w aktach, o których mowa w artykule 1, jeżeli sąd ten uzna, że decyzja w tej kwestii jest niezbędna dla wydania wyroku:

- a) — w Belgii:
„la Cour de cassation” („het Hof van Cassatie”) i „le Conseil d’État” („de Raad van State”),
- w Danii:
„Højesteret”,
- w Republice Federalnej Niemiec:
„die obersten Gerichtshöfe des Bundes”,
- w Grecji:
„Τα ανώτατα Δικαστήρια”
- w Hiszpanii:
„el Tribunal Supremo”,

- we Francji:
„la Cour de cassation” i „le Conseil d’État”,
- w Irlandii:
„the Supreme Court”,
- we Włoszech:
„la Corte suprema di cassazione” i „il Consiglio di Stato”,
- w Luksemburgu:
„la Cour Supérieure de Justice”, orzekający jako „Cour de cassation”,
- w Niderlandach:
„de Hoge Raad”,
- w Portugalii:
„o Supremo Tribunal de Justiça” i „o Supremo Tribunal Administrativo”,
- w Zjednoczonym Królestwie:
„the Haus of Lords” i inne sądy, od wyroków których nie przysługuje środek odwoławczy;
- b) sądy Umawiających się Państw, działające jako sądy odwoławcze.

Artykuł 3

1. Właściwy organ Umawiającego się Państwa może zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości o wydanie orzeczenia w przedmiocie wykładni postanowień zawartych w aktach wymienionych w artykule 1, jeśli wyroki wydawane przez sądy tego państwa pozostają w sprzeczności z wykładnią dokonaną przez Trybunał Sprawiedliwości albo przyjętą w wyroku jednego z sądów innego Umawiającego się Państwa, o których mowa w artykule 2. Postanowienia niniejszego ustępu stosuje się tylko do wyroków, które korzystają z powagi rzeczy osądzonej.

2. Wykładnia dokonana przez Trybunał Sprawiedliwości w odpowiedzi na taki wniosek pozostaje bez wpływu na wyroki, z powodu których skierowany został wniosek o wykładnię.

3. Prokuratorzy generalni przy sądach kasacyjnych Umawiających się Państw lub inne organy wyznaczone przez Umawiające się Państwa są uprawnione do występowania z wnioskiem do Trybunału Sprawiedliwości o wydanie orzeczenia w przedmiocie wykładni zgodnie z ustępem 1.

4. Sekretarz Trybunału Sprawiedliwości notyfikuje o wniosku Umawiającym się Państwom, Komisji oraz Radzie Wspólnot Europejskich; mają one w takim przypadku prawo do przedstawienia Trybunałowi w ciągu dwóch miesięcy od dnia notyfikacji stanowisk w sprawie lub pisemnych uwag.

5. Postępowanie przewidziane w niniejszym artykule jest wolne od opłat i nie zasądza się w nim zwrotu żadnych kosztów ani wydatków.

Artykuł 4

1. O ile niniejszy Protokół nie stanowi inaczej, postanowienia Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą oraz Protokołu w sprawie Statutu Trybunału Sprawiedliwości, załączonego do Traktatu, które stosuje się w przypadku skierowania do Trybunału wniosku o wydanie orzeczenia wstępnego, mają zastosowanie również do wszelkich postępowań dotyczących wykładni aktów, o których mowa w artykule 1.

2. Regulamin Trybunału Sprawiedliwości zostanie, w miarę potrzeby, dostosowany i uzupełniony zgodnie z artykułem 188 Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą.

Artykuł 5

Niniejszy Protokół podlega ratyfikacji przez Państwa Sygnatariuszy. Dokumenty ratyfikacyjne składa się Sekretarzowi Generalnemu Rady Wspólnot Europejskich.

Artykuł 6

1. Aby wejść w życie, niniejszy Protokół musi zostać ratyfikowany przez siedem państw, w stosunku do których obowiązuje Konwencja rzymska. Niniejszy Protokół wejdzie w życie pierwszego dnia trzeciego miesiąca następującego po złożeniu dokumentu ratyfikacyjnego przez ostatnie państwo, które dokonało takiej czynności. Jeśli jednak Drugi Protokół przyznający Trybunałowi Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich niektóre uprawnienia do dokonywania wykładni Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych, otwartej do podpisu w Rzymie dnia 19 czerwca 1980 roku, przyjęty w Brukseli dnia 19 grudnia 1988

roku, wejdzie w życie w późniejszym czasie, niniejszy Protokół wejdzie w życie w dniu wejścia w życie Drugiego Protokołu.

2. Każda ratyfikacja mająca miejsce po dacie wejścia w życie niniejszego Protokołu rodzi skutki od pierwszego dnia trzeciego miesiąca następującego po złożeniu dokumentu ratyfikacyjnego, pod warunkiem że ratyfikacja, przyjęcie lub zatwierdzenie Konwencji Rzymskiej przez dane państwo stało się skuteczne.

Artykuł 7

Sekretarz Generalny Rady Wspólnot Europejskich informuje Państwa Sygnatariuszy o:

- a) złożeniu każdego dokumentu ratyfikacyjnego;
- b) dacie wejścia w życie niniejszego Protokołu;
- c) każdym wyznaczeniu zakomunikowanym zgodnie z artykułem 3 ustęp 3;
- d) wszelkich zawiadomieniach dokonanych zgodnie z artykułem 8.

Artykuł 8

Umawiające się Państwa prześlą Sekretarzowi Generalnemu Rady Wspólnot Europejskich teksty wszystkich swoich przepisów prawnych, które powodują potrzebę zmiany listy sądów zawartej w artykule 2 litera a).

Artykuł 9

Niniejszy Protokół pozostaje w mocy tak długo, jak długo obowiązuje Konwencja rzymska zgodnie z warunkami określonymi w artykule 30 tej Konwencji.

Artykuł 10

Każde Umawiające się Państwo może wnioskować o rewizję niniejszego Protokołu. W takim przypadku Przewodniczący Rady Wspólnot Europejskich zwołuje konferencję zmieniającą.

Artykuł 11

Niniejszy Protokół, sporządzony w jednym oryginalnym egzemplarzu w językach angielskim, duńskim, francuskim, greckim, hiszpańskim, irlandzkim, niderlandzkim, niemieckim, portugalskim i włoskim, przy czym teksty w każdym z tych dziesięciu języków są jednakowo autentyczne, zostanie złożony w archiwach Sekretariatu Generalnego Rady Wspólnot Europejskich. Sekretarz Generalny przekaże uwierzytelnioną kopię Protokołu rządowi każdego Państwa Sygnatariusza.

Na dowód czego niżej podpisani pełnomocnicy, należycie upoważnieni do tego, złożyli swoje podpisy pod niniejszym Protokołem.

Sporządzono w Brukseli, dnia dziewiętnastego grudnia tysiąc dziewięćset osiemdziesiątego ósmego roku.

[Podpisy pełnomocników]

WSPÓLNE OŚWIADCZENIE

Rządy Królestwa Belgii, Królestwa Danii, Republiki Federalnej Niemiec, Republiki Grecji, Królestwa Hiszpanii, Republiki Francji, Irlandii, Republiki Włoch, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Portugalii i Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej,

podpisując Protokół Pierwszy w sprawie wykładni przez Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych, otwartej do podpisu w Rzymie dnia 19 czerwca 1980 roku,

dążąc do zapewnienia jak najbardziej efektywnego stosowania niniejszej Konwencji,

deklarują swoją gotowość do zorganizowania, we współpracy z Trybunałem Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich, wymiany informacji na temat wyroków, które korzystają z powagi rzeczy osądzonej i które zostały wydane przy zastosowaniu Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych przez sądy, o których mowa w artykule 2 wyżej wymienionego Protokołu. Wymiana informacji będzie obejmować:

- przekazywanie do Trybunału Sprawiedliwości przez właściwe organy krajowe wyroków wydanych przez sądy, o których mowa w artykule 2 litera a), oraz istotnych wyroków wydanych przez sądy, o których mowa w artykule 2 litera b),
- klasyfikowanie i opracowywanie dokumentacji tych wyroków przez Trybunał Sprawiedliwości, w tym, w miarę potrzeby, przygotowanie streszczeń i tłumaczeń oraz publikację wyroków o szczególnym znaczeniu,
- przekazywanie dokumentacji przez Trybunał Sprawiedliwości właściwym organom krajowym Państw Stron Protokołu oraz Komisji i Radzie Wspólnot Europejskich.

Na dowód czego niżej podpisani pełnomocnicy, należycie upoważnieni do tego, złożyli swoje podpisy pod niniejszym Wspólnym Oświadczeniem.

Sporządzono w Brukseli, dnia dziewiętnastego grudnia tysiąc dziewięćset osiemdziesiątego ósmego roku.

[Podpisy pełnomocników]

Wspólne oświadczenie

Rządy Królestwa Belgii, Królestwa Danii, Republiki Federalnej Niemiec, Republiki Greckiej, Królestwa Hiszpanii, Republiki Francuskiej, Irlandii, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Portugalskiej i Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej,

podpisując Protokół Pierwszy w sprawie wykładni przez Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych, otwartej do podpisu w Rzymie dnia 19 czerwca 1980 roku,

uwzględniając Wspólne Oświadczenie załączone do Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych,

dążąc do zapewnienia jak najbardziej efektywnego stosowania niniejszej Konwencji,

chcąc zapobiec temu, aby różnice w wykładni Konwencji nie miały negatywnego wpływu na jej ujednolicający charakter,

wyrażają opinię, że każde państwo, które stanie się członkiem Wspólnot Europejskich, powinno przystąpić do niniejszego Protokołu.

Na dowód czego niżej podpisani pełnomocnicy, należycie upoważnieni do tego, złożyli swoje podpisy pod niniejszym Wspólnym Oświadczeniem.

Sporządzono w Brukseli, dnia dziewiętnastego grudnia tysiąc dziewięćset osiemdziesiątego ósmego roku.

[Podpisy pełnomocników]

DRUGI PROTOKÓŁ**przyznający Trybunałowi Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich pewne uprawnienia do dokonywania wykładni konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych, otwartej do podpisu w Rzymie dnia 19 czerwca 1980 roku**

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY TRAKTATU USTANAWIAJĄCEGO EUROPEJSKĄ WSPÓLNOTĘ GOSPODARCZĄ,

ZWAŻYWSZY, ŻE Konwencja o prawie właściwym dla zobowiązań umownych, otwarta do podpisu w Rzymie dnia 19 czerwca 1980 roku, zwana dalej „Konwencją rzymską”, wejdzie w życie po złożeniu siódmego dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia lub zatwierdzenia,

ZWAŻYWSZY, ŻE jednolite stosowanie norm ustanowionych w Konwencji rzymskiej wymaga stworzenia mechanizmów zapewniających jednolitą wykładnię, a także że w tym celu należy przyznać odpowiednie uprawnienia Trybunałowi Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich, nawet przed wejściem w życie Konwencji rzymskiej w stosunku do wszystkich Państw Członkowskich Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej,

ZDECYDOWAŁY przyjąć niniejszy Protokół i w tym celu wyznaczyły swoich pełnomocników:

[Pełnomocnicy wyznaczeni przez Państwa Członkowskie]

KTÓRZY, zebrawszy się w Radzie Wspólnot Europejskich, wymieniwszy się posiadаныmi pełnomocnictwami, które zostały uznane za odpowiednie oraz sporządzone w należytej formie,

UZGODNILI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

1. Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich posiada jurysdykcję w odniesieniu do Konwencji Rzymskiej przyznaną mu na mocy Protokołu Pierwszego w sprawie wykładni przez Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych, otwartej do podpisu w Rzymie dnia 19 czerwca 1980 roku, zawartego w Brukseli dnia 19 grudnia 1988 roku Protokół w sprawie Statutu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich i Regulamin Trybunału Sprawiedliwości stosuje się.

2. Regulamin Trybunału Sprawiedliwości zostanie, w miarę potrzeby, dostosowany i uzupełniony zgodnie z artykułem 188 Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą.

Artykuł 2

Niniejszy Protokół podlega ratyfikacji przez Państwa Sygnatariuszy. Dokumenty ratyfikacyjne składa się Sekretarzowi Generalnemu Rady Wspólnot Europejskich.

Artykuł 3

Niniejszy Protokół wejdzie w życie pierwszego dnia trzeciego miesiąca następującego po złożeniu dokumentu ratyfikacyjnego przez ostatnie Państwo Sygnatariusza, które dopełni tej formalności.

Artykuł 4

Niniejszy Protokół, sporządzony w jednym oryginalnym egzemplarzu w językach angielskim, duńskim, francuskim, greckim, hiszpańskim, irlandzkim, niderlandzkim, niemieckim, portugalskim i włoskim, przy czym teksty w każdym z tych dziesięciu języków są jednakowo autentyczne, zostanie złożony w archiwach Sekretariatu Generalnego Rady Wspólnot Europejskich. Sekretarz Generalny przekaze uwierzytelnioną kopię Protokołu rządowi każdego Państwa Sygnatariusza.

Na dowód czego niżej podpisani pełnomocnicy, należycie upoważnieni do tego, złożyli swoje podpisy pod niniejszym Protokołem.

Sporządzono w Brukseli, dnia dziewiętnastego grudnia tysiąc dziewięćset osiemdziesiątego ósmego roku.

[Podpisy pełnomocników]

KONWENCJA**o przystąpieniu Republiki Greckiej do Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych,
otwartej do podpisu w Rzymie dnia 19 czerwca 1980 roku**

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY TRAKTATU USTANAWIAJĄCEGO EUROPEJSKĄ WSPÓLNOTĘ GOSPODARCZĄ,

UZNAJĄC, że Republika Grecka wraz z uzyskaniem członkostwa we Wspólnocie zobowiązała się do przystąpienia do Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych, otwartej do podpisu w Rzymie dnia 19 czerwca 1980 roku,

POSTANOWIŁY zawrzeć niniejszą Konwencję i w tym celu wyznaczyły w charakterze swoich pełnomocników:

JEGO KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓL BELGÓW:

Paula DE KEERSMAEKERA
Sekretarza Stanu ds. Europejskich oraz Rolnictwa,
Wiceministra Spraw Zagranicznych

JEJ KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓLOWA DANII:

Uffe ELLEMANN-JENSEN
Ministra Spraw Zagranicznych Danii

PREZYDENT REPUBLIKI FEDERALNEJ NIEMIEC:

Hansa-Wenera LAUTENSCHLAGERA
Ministra Spraw Zagranicznych Republiki Federalnej Niemiec

PREZYDENT REPUBLIKI GRECKIEJ:

Theodorosa PANGALOSA
Ministra Spraw Zagranicznych Republiki Greckiej

PREZYDENT REPUBLIKI FRANCUSKIEJ:

Rolanda DUMASA
Ministra ds. Europejskich Republiki Francuskiej

PREZYDENT IRLANDII:

Petera BARRY'ego
Ministra Spraw Zagranicznych Irlandii

PREZYDENT REPUBLIKI WŁOSKIEJ:

Giulia ANDREOTTIEGO
Ministra Spraw Zagranicznych Republiki Włoskiej

JEGO KRÓLEWSKA WYSOKOŚĆ WIELKI KSIĄŻĘ LUKSEMBURGA:

Colette FLESC
Minister Spraw Zagranicznych przy Rządzie Wielkiego Księstwa Luksemburga

JEJ KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓLOWA NIDERLANDÓW:

W.F. van EEKELENA
Ministra Spraw Zagranicznych Królestwa Niderlandów

H.J. Ch. RUTTENA
Ambasadora Nadzwyczajnego i Pełnomocnego
Stałego Przedstawiciela Królestwa Niderlandów

JEJ KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓLOWA ZJEDNOCZONEGO KRÓLESTWA WIELKIEJ BRYTANII I IRLANDII PÓŁNOCNEJ:

Wielce Szanownego Sir Geoffrey'a HOWE'A
Radcę Królewskiego, Posła, Ministra Spraw Zagranicznych i Wspólnoty Brytyjskiej

KTÓRZY, zebrani w Radzie, po wymianie swych pełnomocnictw uznanych za należyte i sporządzone we właściwej formie,

UZGODNILI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Republika Grecka niniejszym przystępuje do Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych, otwartej do podpisu w Rzymie dnia 19 czerwca 1980 roku.

Artykuł 2

Sekretarz Generalny Rady Wspólnot Europejskich przekazuje uwierzytelniony odpis Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych w językach: angielskim, duńskim, francuskim, irlandzkim, niderlandzkim, niemieckim i włoskim Rządowi Republiki Greckiej.

Tekst Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych sporządzony w języku greckim stanowi Załącznik do niniejszej Konwencji. Tekst sporządzony w języku greckim jest tekstem autentycznym na tych samych warunkach, jak teksty Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych w pozostałych językach.

Artykuł 3

Niniejsza konwencja podlega ratyfikacji przez Państwa Sygnatariuszy. Depozytariuszem dokumentów ratyfikacyjnych jest Sekretarz Generalny Rady Wspólnot Europejskich.

Artykuł 4

Niniejsza Konwencja wchodzi w życie, w stosunkach między Państwami, które ją ratyfikowały, pierwszego dnia trzeciego miesiąca po złożeniu ostatniego dokumentu ratyfikacyjnego przez

Republikę Grecką oraz przez siedem Państw, które ratyfikowały Konwencję o prawie właściwym dla zobowiązań umownych.

Niniejsza Konwencja wchodzi w życie w odniesieniu do każdego Umawiającego się Państwa, które dokonuje jej późniejszej ratyfikacji, pierwszego dnia trzeciego miesiąca następującego po złożeniu przez nie dokumentu ratyfikacyjnego.

Artykuł 5

Sekretarz Generalny Rady Wspólnot Europejskich powiadamia Państwa Sygnatariuszy o:

- a) złożeniu każdego dokumentu ratyfikacyjnego;
- b) datach wejścia w życie niniejszej Konwencji w odniesieniu do Umawiających się Państw.

Artykuł 6

Niniejsza Konwencja, sporządzona w jednym oryginalnym egzemplarzu w językach: angielskim, duńskim, francuskim, greckim, irlandzkim, niderlandzkim, niemieckim i włoskim, przy czym teksty w każdym z tych ośmiu języków są jednakowo autentyczne, zostaje złożona do depozytu w archiwum Sekretariatu Generalnego Rady Wspólnot Europejskich. Sekretarz Generalny przekazuje uwierzytelniony odpis Rządowi każdego Państwa Sygnatariusza.

Na dowód czego niżej podpisani pełnomocnicy, należycie upoważnieni do tego, złożyli swoje podpisy pod niniejszą Konwencją.

Til bekræftelse heraf har undertegnede behørigt befuldmægtigede underskrevet denne konvention.

Zu Urkund dessen haben die hierzu gehörig befugten unterzeichneten Bevollmächtigten ihre Unterschriften unter dieses Übereinkommen gesetzt.

Σε πίστωση των ανωτέρω, οι υπογράφοντες πληρεξούσιοι, δέοντως εξουσιοδοτημένοι προς τούτο, έθεσαν την υπογραφή τους κάτω από την παρούσα σύμβαση.

In witness whereof the undersigned plenipotentiaries, being duly authorized thereto, have hereunto set their hands.

En foi de quoi, les plénipotentiaires soussignés, dûment autorisés à cet effet, ont apposé leurs signatures au bas de la présente convention.

Dá fhianú sin, chuir na Lánchumhachtaigh thíos-síniithe, arna n-údarú go cuí chuige sin, a lámh leis an gCoinbhinsiún seo.

In fede di che, i plenipotenziari sottoscritti, debitamente a ciò autorizzati, hanno apposto le loro firme alla presente convenzione.

Ten blijke waarvan de ondergetekenden, daartoe behoorlijk gemachtigd, hun handtekening onder dit Verdrag hebben geplaatst.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia dziesiątego kwietnia tysiąc dziewięćset osiemdziesiątego czwartego roku.

Udfærdiget i Luxembourg, den tiende april nitten hundrede og fireogfirs.

Geschehen zu Luxemburg am zehnten April neunzehnhundertvierundachtzig.

Έγινε στο Λουξεμβούργο, στις δέκα Απριλίου χίλια εννιακόσια ογδόντα τέσσερα.

Done at Luxembourg, on the tenth day of April in the year one thousand nine hundred and eighty-four.

Fait à Luxembourg, le dix avril mil neuf cent quatre-vingt-quatre.

Arna dhéanamh i Lucsamburg, an deichiú lá de mhí Aibreáin, sa bhliain míle naoi gcéad ochtó a ceathair.

Fatto a Lussemburgo, addì dieci aprile millenovecentottantaquattro.

Gedaan te Luxemburg, de tiende april negentienhonderd vierentachtig.

KONWENCJA**o przystąpieniu Królestwa Hiszpanii i Republiki Portugalii do Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych, otwartej do podpisu w Rzymie dnia 19 czerwca 1980 roku**

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY TRAKTATU USTANAWIAJĄCEGO EUROPEJSKĄ WSPÓLNOTĘ GOSPODARCZĄ,

UZNAJĄC, że Królestwo Hiszpanii i Republika Portugalii wraz z uzyskaniem członkostwa we Wspólnocie zobowiązały się przystąpić do Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych, otwartej do podpisu w Rzymie dnia 19 czerwca 1980 roku,

POSTANOWIŁY zawrzeć niniejszą Konwencję i w tym celu wyznaczyły w charakterze swoich pełnomocników:

JEGO KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓL BELGÓW:

Melchiora WATHELET,
Wicepremiera, Ministra Sprawiedliwości i Gospodarki

JEJ WYSOKOŚĆ KRÓLOWA DANII:

Michaela BENDIKA,
Ministra Sprawiedliwości

PREZYDENT REPUBLIKI FEDERALNEJ NIEMIEC:

Wolfganga HEYDE,
Dyrektora Departamentu w Federalnym Ministerstwie Sprawiedliwości

PREZYDENT REPUBLIKI GRECJI:

Michalisa PAPACONSTANTINOU,
Ministra Sprawiedliwości

JEGO WYSOKOŚĆ KRÓL HISZPANII:

Tomása DE LA QUADRA-SALCEDO y Fernández DEL CASTILLO,
Ministra Sprawiedliwości

PREZYDENT REPUBLIKI FRANCJI:

Michela VAUZELLE,
Strażnika Pieczęci, Ministra Sprawiedliwości

PREZYDENT IRLANDII:

Pádraiga FLYNNA,
Ministra Sprawiedliwości

PREZYDENT REPUBLIKI WŁOCH:

Giovanniego BATTISTINI,
Ambasadora w Lizbonie

JEGO KRÓLEWSKA WYSOKOŚĆ WIELKI KSIĄŻĘ LUKSEMBURGA:

Charlesa ELSENA,
Pierwszego Radcę Rządu

JEJ WYSOKOŚĆ KRÓLOWA NIDERLANDÓW:

E. M. H. HIRSCH BALLIN,
Ministra Sprawiedliwości

PREZYDENT REPUBLIKI PORTUGALII:

Álvaro José BRILHANTE LABORINHO LÚCIO,
Ministra Sprawiedliwości

JEJ WYSOKOŚĆ KRÓLOWA ZJEDNOCZONEGO KRÓLESTWA WIELKIEJ BRYTANII I IRLANDII PÓŁNOCNEJ:

Johna Marka TAYLORA,
Parlamentarnego Podsekretarza Stanu w Departamencie Lorda Kanclerza

KTÓRZY, zebrani w Radzie, wymieniwszy się posiadanymi pełnomocnictwami, które zostały uznane za odpowiednie oraz sporządzone we właściwej formie,

UZGODNILI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Królestwo Hiszpanii i Republika Portugalii niniejszym przystępują do Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych, otwartej do podpisu w Rzymie dnia 19 czerwca 1980 roku

Artykuł 2

Konwencja o prawie właściwym dla zobowiązań umownych niniejszym przyjmuje brzmienie:

- 1) skreśla się artykuł 22 ustęp 2, artykuł 27 i artykuł 30 ustęp 3 zdanie drugie;
- 2) artykuł 31 litera d) otrzymuje brzmienie:

„d) zawiadomieniach dokonanych zgodnie z artykułami 23, 24, 25, 26 i 30”.

Artykuł 3

Sekretarz Generalny Rady Wspólnot Europejskich przekazuje uwierzytelnione odpisy Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych w językach: angielskim, duńskim, francuskim, greckim, irlandzkim, niderlandzkim, niemieckim i włoskim Rządowi Królestwa Hiszpanii i Republiki Portugalii.

Tekst Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych sporządzony w językach hiszpańskim i portugalskim stanowi załącznik I i II do niniejszej Konwencji. Tekst sporządzony w języku hiszpańskim i portugalskim jest tekstem autentycznym na tych samych warunkach, jak teksty Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych w pozostałych językach.

Artykuł 4

Niniejsza Konwencja podlega ratyfikacji przez Państwa Sygnatariuszy. Depozytariuszem dokumentów ratyfikacyjnych jest Sekretarz Generalny Rady Wspólnot Europejskich.

Artykuł 5

Niniejsza Konwencja wchodzi w życie, w stosunkach między Państwami, które ją ratyfikowały, pierwszego dnia trzeciego miesiąca następującego po złożeniu ostatniego dokumentu ratyfikacyjnego przez Królestwo Hiszpanii lub Republikę Portugalii i jedno z Państw, które ratyfikowały Konwencję o prawie właściwym dla zobowiązań umownych.

Niniejsza Konwencja wchodzi w życie w odniesieniu do każdego Umawiającego się Państwa, które dokonuje jej późniejszej ratyfikacji, pierwszego dnia trzeciego miesiąca następującego po złożeniu przez nie dokumentu ratyfikacyjnego.

Artykuł 6

Sekretarz Generalny Rady Wspólnot Europejskich powiadamia Państwa Sygnatariuszy o:

- a) złożeniu każdego dokumentu ratyfikacyjnego;
- b) datach wejścia w życie niniejszej Konwencji w odniesieniu do Umawiających się Państw.

Artykuł 7

Niniejsza Konwencja, sporządzona w jednym oryginalnym egzemplarzu w językach: angielskim, duńskim, francuskim, greckim, hiszpańskim, irlandzkim, niderlandzkim, niemieckim, portugalskim i włoskim, przy czym wszystkie teksty są jednako autentyczne, zostaje złożona do depozytu w archiwum Sekretariatu Generalnego Rady Wspólnot Europejskich. Sekretarz Generalny przekazuje uwierzytelniony odpis Konwencji Rządowi każdego Państwa Sygnatariusza.

KONWENCJA

o przystąpieniu Republiki Austrii, Republiki Finlandii i Królestwa Szwecji do Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych, otwartej do podpisu w Rzymie dnia 19 czerwca 1980 roku, oraz do Pierwszego i Drugiego Protokołu w sprawie jej wykładni przez Trybunał Sprawiedliwości

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY TRAKTATU USTANAWIAJĄCEGO EUROPEJSKĄ WSPÓLNOTĘ GOSPODARCZĄ,

UZNAJĄC, że Republika Austrii, Republika Finlandii i Królestwo Szwecji wraz z uzyskaniem członkostwa w Unii Europejskiej zobowiązały się przystąpić do Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych, otwartej do podpisu w Rzymie dnia 19 czerwca 1980 roku, oraz do Pierwszego i Drugiego Protokołu w sprawie jej wykładni przez Trybunał Sprawiedliwości,

UZGODNIŁY, CO NASTĘPUJE:

TYTUŁ I

POSTANOWIENIA OGÓLNE

Artykuł 1

Republika Austrii, Republika Finlandii i Królestwo Szwecji niniejszym przystępują do:

- a) Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych, otwartej do podpisu w Rzymie dnia 19 czerwca 1980 roku, zwanej dalej „Konwencją z 1980 roku”, w wersji uwzględniającej wszystkie poprawki i zmiany wprowadzone do niej przez:
 - Konwencję podpisaną w Luksemburgu w dniu 10 kwietnia 1984 roku, zwaną dalej „Konwencją z 1984 roku”, o przystąpieniu Republiki Grecji do Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych,
 - Konwencję podpisaną w Funchal w dniu 18 maja 1992 roku, zwaną dalej „Konwencją z 1992 roku”, o przystąpieniu Królestwa Hiszpanii i Republiki Portugalii do Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych;
- b) Pierwszego Protokołu, podpisanego w dniu 19 grudnia 1988 roku, zwanego dalej „Pierwszym Protokołem z 1988 roku”, w sprawie wykładni przez Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych;
- c) Drugiego Protokołu, podpisanego w dniu 19 grudnia 1988 roku, zwanego dalej „Drugim Protokołem z 1988 r.”, przyznającego Trybunałowi Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich pewne uprawnienia do dokonywania wykładni Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych.

TYTUŁ II

ZMIANY W PROTOKOLE ZAŁĄCZONYM DO KONWENCJI Z 1980 ROKU

Artykuł 2

Protokół załączony do Konwencji z 1980 roku niniejszym otrzymuje brzmienie:

„Niezależnie od postanowień Konwencji, Dania, Szwecja i Finlandia mogą utrzymać krajowe przepisy dotyczące prawa właściwego dla spraw związanych z przewozem towarów drogą morską oraz mogą zmienić powyższe przepisy bez stosowania procedury przewidzianej w artykule 23 Konwencji rzymskiej. Przepisami krajowymi właściwymi w tym przypadku są:

- w Danii – paragrafy 252 i 321 ustępy 3 i 4 »Sølov« (prawo morskie),
- w Szwecji – rozdział 13, artykuł 2 ustęp 1 i 2 oraz rozdział 14, artykuł 1 ustęp 3 »sjölagen« (prawo morskie),
- w Finlandii – rozdział 13, artykuł 2 ustępy 1 i 2 oraz rozdział 14, artykuł 1 ustęp 3 »merilaki«/»sjölagen« (prawo morskie).”

TYTUŁ III

ZMIANY W PIERWSZYM PROTOKOLE Z 1988 ROKU

Artykuł 3

W artykule 2 litera a) Pierwszego Protokołu z 1988 roku dodaje się następujące tiret:

- a) między tiret dziesiąte i jedenaste:

„— w Austrii:

Oberste Gerichtshof, Verwaltungsgerichtshof oraz Verfassungsgerichtshof;”

b) między tiret jedenaste i dwunaste:

„— w Finlandii:

korkein oikeus/högsta domstolen, korkein hallinto-oikeus/högsta förvaltningsdomstolen, markkinatuomioistuin/marknadsdomstolen oraz *työtuomioistuin/arbetsdomstolen*,

— w Szwecji:

Högsta domstolen, Regeringsrätten, Arbetsdomstolen oraz *Marknadsdomstolen*.”.

TYTUŁ IV

POSTANOWIENIA KOŃCOWE

Artykuł 4

1. Sekretarz Generalny Rady Wspólnot Europejskich przekazuje uwierzytelnione odpisy Konwencji z 1980 roku, Konwencji z 1984 roku, Pierwszego Protokołu z 1988 roku, Drugiego Protokołu z 1988 roku oraz Konwencji z 1992 roku w językach: angielskim, duńskim, francuskim, greckim, hiszpańskim, irlandzkim, niderlandzkim, niemieckim, portugalskim i włoskim Rządom Republiki Austrii, Republiki Finlandii i Królestwa Szwecji.

2. Tekst Konwencji z 1980 roku, Konwencji z 1984 roku, Pierwszego Protokołu z 1988 roku, Drugiego Protokołu z 1988 roku oraz Konwencji z 1992 roku w językach fińskim i szwedzkim jest tekstem autentycznym na tych samych warunkach, jak teksty Konwencji z 1980 roku, Konwencji z 1984 roku, Pierwszego Protokołu z 1988 roku, Drugiego Protokołu z 1988 roku oraz Konwencji z 1992 roku w pozostałych językach.

Artykuł 5

Niniejsza Konwencja podlega ratyfikacji przez Państwa Sygnatariuszy. Depozytariuszem dokumentów ratyfikacyjnych jest Sekretarz Generalny Rady Unii Europejskiej.

Artykuł 6

1. Niniejsza Konwencja wchodzi w życie w stosunkach między Państwami, które ją ratyfikowały, pierwszego dnia trzeciego miesiąca następującego po złożeniu ostatniego dokumentu ratyfikacyjnego przez Republikę Austrii, Republikę Finlandii i Królestwo Szwecji i jedno z Umawiających się Państw, które ratyfikowały Konwencję o prawie właściwym dla zobowiązań umownych.

2. Niniejsza Konwencja wchodzi w życie w odniesieniu do każdego Umawiającego się Państwa, które dokonuje jej późniejszej ratyfikacji, pierwszego dnia trzeciego miesiąca następującego po złożeniu przez nie dokumentu ratyfikacyjnego.

Artykuł 7

Sekretarz Generalny Rady Unii Europejskiej powiadamia Państwa Sygnatariuszy o:

- a) złożeniu każdego dokumentu ratyfikacyjnego;
- b) datach wejścia w życie niniejszej Konwencji w odniesieniu do Umawiających się Państw.

Artykuł 8

Niniejsza Konwencja, sporządzona w jednym oryginalnym egzemplarzu w językach: angielskim, duńskim, fińskim, francuskim, greckim, hiszpańskim, irlandzkim, niderlandzkim, niemieckim, portugalskim, szwedzkim i włoskim, przy czym teksty w każdym z tych dwunastu języków są jednakowo autentyczne, zostaje złożona do depozytu w archiwum Sekretariatu Generalnego Rady Unii Europejskiej. Sekretarz Generalny przekazuje uwierzytelniony odpis Konwencji Rządowi każdego Państwa Sygnatariusza.

WSPÓLNE OŚWIADCZENIE,**które zostanie załączone do Konwencji, dotyczące Protokołu załączonego do Konwencji rzymskiej**

Wysokie Umawiające się Strony,

po przeanalizowaniu postanowień Protokołu załączonego do Konwencji rzymskiej z 1980 roku, zmienionej przez Konwencję o przystąpieniu Republiki Austrii, Republiki Finlandii i Królestwa Szwecji do Konwencji z 1980 roku oraz do Pierwszego i Drugiego Protokołu z 1988 roku,

odnotowują, że Dania, Szwecja i Finlandia wyrażają gotowość zbadania, w jakim zakresie będą w stanie zapewnić, aby wszelkie przyszłe zmiany dotyczące ich prawa krajowego właściwego dla spraw związanych z przewozem towarów drogą morską, spełniały wymogi procedury przewidzianej w artykule 23 Konwencji rzymskiej z 1980 roku.

I

(Information)

COUNCIL

CONVENTION

ON THE ACCESSION OF THE CZECH REPUBLIC, THE REPUBLIC OF ESTONIA, THE REPUBLIC OF CYPRUS, THE REPUBLIC OF LATVIA, THE REPUBLIC OF LITHUANIA, THE REPUBLIC OF HUNGARY, THE REPUBLIC OF MALTA, THE REPUBLIC OF POLAND, THE REPUBLIC OF SLOVENIA AND THE SLOVAK REPUBLIC TO THE CONVENTION ON THE LAW APPLICABLE TO CONTRACTUAL OBLIGATIONS OPENED FOR SIGNATURE IN ROME ON 19 JUNE 1980, AND TO THE FIRST AND SECOND PROTOCOLS ON ITS INTERPRETATION BY THE COURT OF JUSTICE OF THE EUROPEAN COMMUNITIES

(2005/C 169/01)

THE HIGH CONTRACTING PARTIES TO THE TREATY ESTABLISHING THE EUROPEAN COMMUNITY,

BEARING IN MIND the Act concerning the conditions of accession of the Czech Republic, the Republic of Estonia, the Republic of Cyprus, the Republic of Latvia, the Republic of Lithuania, the Republic of Hungary, the Republic of Malta, the Republic of Poland, the Republic of Slovenia and the Slovak Republic, and the adjustments to the Treaties on which the European Union is founded, and in particular Article 5(2) thereof,

RECALLING that by becoming Members of the European Union, the new Member States undertook to accede to the Convention on the Law applicable to Contractual Obligations, opened for signature in Rome on 19 June 1980, and to the First and Second Protocols on its interpretation by the Court of Justice as modified by the Convention signed in Luxembourg on 10 April 1984, on the accession of the Hellenic Republic, the Convention signed in Funchal on 18 May 1992 on the accession of the Kingdom of Spain and the Portuguese Republic, and the Convention signed in Brussels on 29 November 1996 on the accession of the Republic of Austria, the Republic of Finland and the Kingdom of Sweden,

HAVE AGREED AS FOLLOWS:

TITLE I

GENERAL PROVISIONS

Article 1

The Czech Republic, the Republic of Estonia, the Republic of Cyprus, the Republic of Latvia, the Republic of Lithuania, the Republic of Hungary, the Republic of Malta, the Republic of Poland, the Republic of Slovenia and the Slovak Republic hereby accede to:

(a) the Convention on the Law applicable to Contractual Obligations, opened for signature in Rome on 19 June 1980, hereinafter referred to as 'the Convention of 1980', as it stands following incorporation of the adjustments and amendments made thereto by:

— the Convention signed in Luxembourg on 10 April 1984, hereinafter referred to as 'the Convention of 1984', on the accession of the Hellenic Republic to the Convention on the Law applicable to Contractual Obligations,

— the Convention signed in Funchal on 18 May 1992, hereinafter referred to as 'the Convention of 1992', on the accession of the Kingdom of Spain and the Portuguese Republic to the Convention on the Law applicable to Contractual Obligations,

— the Convention signed in Brussels on 29 November 1996, hereinafter referred to as 'the Convention of 1996', on the accession of the Republic of Austria, the Republic of Finland and the Kingdom of Sweden to the Convention on the Law applicable to Contractual Obligations;

- (b) the First Protocol, signed on 19 December 1988, hereinafter referred to as 'the First Protocol of 1988' on the interpretation by the Court of Justice of the European Communities of the Convention on the Law applicable to Contractual Obligations, as it stands following incorporation of the adjustments and amendments made thereto by the Convention of 1992 and the Convention of 1996;
- (c) the Second Protocol, signed on 19 December 1988, hereinafter referred to as 'the Second Protocol of 1988', conferring on the Court of Justice of the European Communities certain powers to interpret the Convention on the Law applicable to Contractual Obligations.

TITLE II

ADJUSTMENTS TO THE FIRST PROTOCOL OF 1988

Article 2

The following indents shall be inserted in Article 2(a):

- (a) between the first and the second indents:

‘– in the Czech Republic:

Nejvyšší soud České republiky

Nejvyšší správní soud’

- (b) between the third and the fourth indents:

‘– in Estonia:

Riigikohus’

- (c) between the eighth and the ninth indents:

‘– in Cyprus:

Ανώτατο Δικαστήριο

– in Latvia:

Augstākās Tiesas Senāts

– in Lithuania:

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas’

- (d) between the ninth and the tenth indents:

‘– in Hungary:

Legfelsőbb Bíróság

– in Malta:

Qorti ta' l-Appell’

- (e) between the eleventh and the twelfth indents:

‘– in Poland:

Sąd Najwyższy

Naczelny Sąd Administracyjny’

- (f) between the twelfth and the thirteenth indents:

‘– in Slovenia:

Ustavno sodišče Republike Slovenije

Vrhovno sodišče Republike Slovenije

– in Slovakia:

Najvyšší súd Slovenskej republiky’.

TITLE III

FINAL PROVISIONS

Article 3

1. The Secretary-General of the Council of the European Union shall transmit a certified copy of the Convention of 1980, the Convention of 1984, the First Protocol of 1988, the Second Protocol of 1988, the Convention of 1992 and the Convention of 1996 in the Danish, Dutch, English, Finnish, French, German, Greek, Irish, Italian, Portuguese, Spanish and Swedish languages to the Governments of the Czech Republic, the Republic of Estonia, the Republic of Cyprus, the Republic of Latvia, the Republic of Lithuania, the Republic of Hungary, the Republic of Malta, the Republic of Poland, the Republic of Slovenia and the Slovak Republic.

2. The texts of the Convention of 1980, the Convention of 1984, the First Protocol of 1988, the Second Protocol of 1988, the Convention of 1992 and the Convention of 1996 in the Czech, Estonian, Hungarian, Latvian, Lithuanian, Maltese, Polish, Slovakian and Slovenian languages shall be authentic under the same conditions as the other texts of the Convention of 1980, the Convention of 1984, the First Protocol of 1988, the Second Protocol of 1988, the Convention of 1992 and the Convention of 1996.

Article 4

This Convention shall be ratified by the signatory States. The instruments of ratification shall be deposited with the Secretary-General of the Council of the European Union.

Article 5

1. This Convention shall enter into force between the States which have ratified it, on the first day of the third month following the deposit of the second instrument of ratification.

2. Thereafter, this Convention shall enter into force, for each signatory State which subsequently ratifies it, on the first day of the third month following the deposit of its instrument of ratification.

Article 6

The Secretary-General of the Council of the European Union shall notify the signatory States of:

- (a) the deposit of each instrument of ratification;
- (b) the dates of entry into force of this Convention for the Contracting States.

Article 7

This Convention, drawn up in a single original in the Czech, Danish, Dutch, English, Estonian, Finnish, French, German, Greek, Hungarian, Irish, Italian, Latvian, Lithuanian, Maltese, Polish, Portuguese, Slovakian, Slovene, Spanish and Swedish languages, all 21 texts being equally authentic, shall be deposited in the archives of the General Secretariat of the Council of the European Union. The Secretary-General shall transmit a certified copy to the Government of each signatory state.

Hecho en Luxemburgo, el catorce de abril de dos mil cinco.

V Lucemburku dne čtrnáctého dubna dva tisíce pět.

Udfærdiget i Luxembourg den fjortende april to tusind og fem.

Geschehen zu Luxemburg am vierzehnten April zweitausendfünf.

Kahe tuhanda viienda aasta aprillikuu neljateistkümnendal päeval Luxembourgis.

Έγινε στο Λουξεμβούργο, στις δέκα τέσσερις Απριλίου δύο χιλιάδες πέντε.

Done at Luxembourg on the fourteenth day of April in the year two thousand and five.

Fait à Luxembourg, le quatorze avril deux mille cinq.

Arna déanamh i Lucsamburg, an ceathrú lá déag d'Aibreán sa bhliain dhá mhíle is a cúig.

Fatto a Lussemburgo, addì quattordici aprile duemilacinque.

Luksemburgā, divi tūkstoši piektā gada četrpadsmitajā aprīlī.

Priimta du tūkstančiai penktų metų balandžio keturioliktą dieną Liuksemburge.

Kelt Luxembourgban, a kettőezer-ötödik év április tizenegyedik napján.

Magħmul fil-Lussemburgu, fl-erbatax-il jum ta' April tas-sena elfejn u hamsa.

Gedaan te Luxemburg, de veertiende april tweeduizend vijf.

Sporządzono w Luksemburgu dnia czternastego kwietnia roku dwa tysiące piątego.

Feito no Luxemburgo, em catorze de Abril de dois mil e cinco.

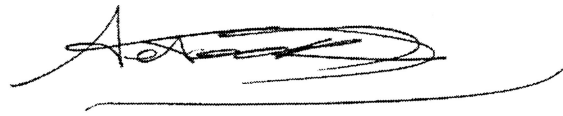
V Luxembourggu, štirinajstega aprila leta dva tisoč pet.

V Luxemburgu dňa štrnásteho apríla dvetisícpäť.

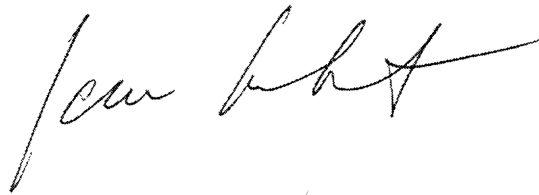
Tehty Luxemburgissa neljäntenätoista päivänä huhtikuuta vuonna kaksituhattaviisi.

Som skedde i Luxemburg den fjortonde april tjugohundra fem.

Pour le gouvernement du Royaume de Belgique
Voor de regering van het Koninkrijk België
Für die Regierung des Königreichs Belgien

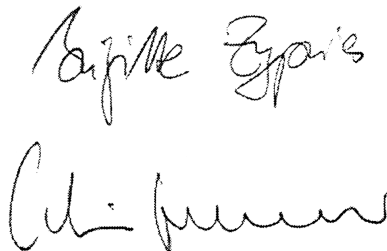
Za vládu České republiky

For regeringen for Kongeriget Danmark

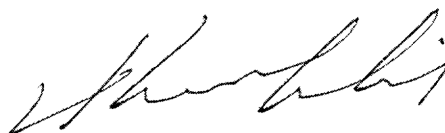
Für die Regierung der Bundesrepublik Deutschland

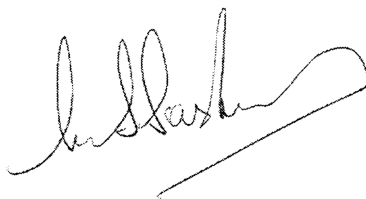
Eesti Vabariigi valitsuse nimel

Για την κυβέρνηση της Ελληνικής Δημοκρατίας

Por el Gobierno del Reino de España

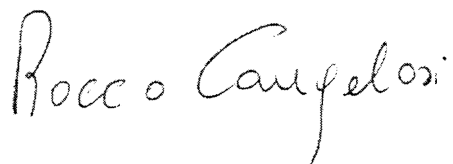
Pour le gouvernement de la République française

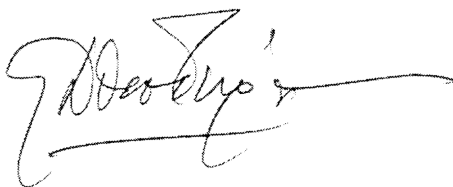
Thar ceann Rialtas na hÉireann
For the Government of Ireland

Per il governo della Repubblica italiana

Για την κυβέρνηση της Κυπριακής Δημοκρατίας

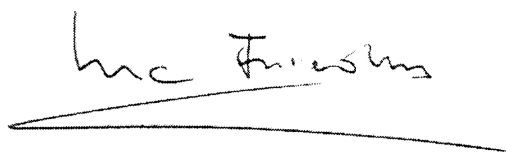
Latvijas Republikas valdības vārdā

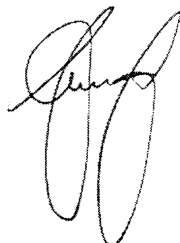
Lietuvos Respublikos Vyriausybės vardu

Pour le gouvernement du Grand-Duché de Luxembourg

A handwritten signature in black ink, appearing to read "Luc Frieden", with a long horizontal line underneath.

A Magyar Köztársaság kormánya részéről

A stylized handwritten signature in black ink, possibly reading "Gyurcsány".

Għall-Gvern tar-Repubblika ta' Malta

A handwritten signature in black ink, clearly legible as "Louis Berg".

Voor de regering van het Koninkrijk der Nederlanden

A stylized handwritten signature in black ink, possibly reading "J. P. H.", with a long horizontal line underneath.

Für die Regierung der Republik Österreich

A handwritten signature in black ink, appearing to read "Keria Blumauer".

W imieniu Rządu Rzeczypospolitej Polskiej

A stylized handwritten signature in black ink, possibly reading "Grodzki".

Pelo Governo da República Portuguesa

A stylized handwritten signature in black ink, possibly reading "A. Soares".

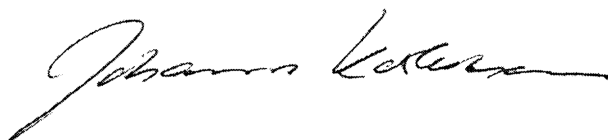
Za vlado Republike Slovenije

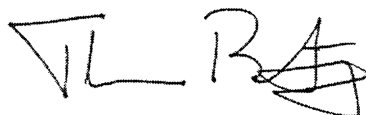
Za vládu Slovenskej republiky

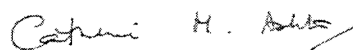
Suomen hallituksen puolesta
På finska regeringens vägnar

På svenska regeringens vägnar

For the Government of the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland

Joint declaration by the High Contracting Parties concerning the deadlines set for ratification of the Accession Convention

'The High Contracting Parties, meeting in the Council at the time of the signature of the Convention on the accession of the Czech Republic, the Republic of Estonia, the Republic of Cyprus, the Republic of Latvia, the Republic of Lithuania, the Republic of Hungary, the Republic of Malta, the Republic of Poland, the Republic of Slovenia and the Slovak Republic to the 1980 Rome Convention on the law applicable to contractual obligations, declare that they will take the necessary steps to ratify this Convention within a reasonable time and, if possible, before December 2005.'

Declaration by the Member States concerning the timing of the submission of a proposal for a Regulation on the law applicable to contractual obligations

'The Member States request that the Commission submit, as soon as possible and at the latest by the end of 2005, a proposal for a Regulation on the law applicable to contractual obligations.'

Joint Declaration by the Member States on the exchange of information

The Governments of the Kingdom of Belgium, the Czech Republic, the Kingdom of Denmark, the Federal Republic of Germany, the Republic of Estonia, the Hellenic Republic, the Kingdom of Spain, the French Republic, Ireland, the Italian Republic, the Republic of Cyprus, the Republic of Latvia, the Republic of Lithuania, the Grand Duchy of Luxembourg, the Republic of Hungary, the Republic of Malta, the Kingdom of the Netherlands, the Republic of Austria, the Republic of Poland, the Portuguese Republic, the Republic of Slovenia, the Slovak Republic, the Republic of Finland, the Kingdom of Sweden and the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland,

On signing the 2005 Convention on accession to the Convention on the law applicable to contractual obligations, opened for signature in Rome on 19 June 1980, and to the First and Second Protocols on interpretation by the Court of Justice of the European Communities, as amended,

Desiring to ensure that the provisions of the First Protocol are applied as effectively and as uniformly as possible,

Declare themselves ready to organise, in cooperation with the Court of Justice of the European Communities, an exchange of information on judgments which have become *res judicata* and have been handed down pursuant to the Convention on the law applicable to contractual obligations by the courts referred to in Article 2 of the said Protocol. The exchange of information will comprise:

- the forwarding to the Court of Justice by the competent national authorities of judgments handed down by the courts referred to in Article 2(a) of the First Protocol and significant judgments handed down by the courts referred to in Article 2(b) of that Protocol,
 - the classification and the documentary exploitation of these judgments by the Court of Justice including, as far as necessary, the drawing up of abstracts and translations, and the publication of judgments of particular importance,
 - the communication by the Court of Justice of the documentary material to the competent national authorities of the States parties to the Protocol and to the Commission and the Council of the European Communities.
-

Convention on the law applicable to contractual obligations (consolidated version)

First Protocol on the interpretation of the 1980 Convention by the Court of Justice
(consolidated version)

Second Protocol conferring on the Court of Justice powers to interpret the 1980 Convention
(consolidated version)

(98/C 27/02)

PRELIMINARY NOTE

The signing on 29 November 1996 of the Convention on the accession of the Republic of Austria, the Republic of Finland and the Kingdom of Sweden to the Rome Convention on the law applicable to contractual obligations and to the two Protocols on its interpretation by the Court of Justice has made it desirable to produce a consolidated version of the Rome convention and of those two Protocols.

These texts are accompanied by three Declarations, one made in 1980 with regard to the need for consistency between measures to be adopted on choice-of-law rules by the Community and those under the Convention, a

second, also made in 1980, on the interpretation of the Convention by the Court of Justice and a third, made in 1996, concerning compliance with the procedure provided for in Article 23 of the Rome Convention as regards carriage of goods by sea.

The text printed in this edition was drawn up by the General Secretariat of the Council, in whose archives the originals of the instruments concerned are deposited. It should be noted, however, that this text has no binding force. The official texts of the instruments consolidated are to be found in the following Official Journals.

Language version of the Official Journal	1980 Convention	1984 Accession	1988 First Protocol	1988 Second Protocol	1992 Accession Convention	1996 Accession Convention
German	L 266, 9. 10. 1980, p. 1	L 146, 31. 5. 1984, p. 1	L 48, 20. 2. 1989, p. 1	L 48, 20. 2. 1989, p. 17	L 333, 18. 11. 1992, p. 1	C 15, 15. 1. 1997, p. 10
English	L 266, 9. 10. 1980, p. 1	L 146, 31. 5. 1984, p. 1	L 48, 20. 2. 1989, p. 1	L 48, 20. 2. 1989, p. 17	L 333, 18. 11. 1992, p. 1	C 15, 15. 1. 1997, p. 10
Danish	L 266, 9. 10. 1980, p. 1	L 146, 31. 5. 1984, p. 1	L 48, 20. 2. 1989, p. 1	L 48, 20. 2. 1989, p. 17	L 333, 18. 11. 1992, p. 1	C 15, 15. 1. 1997, p. 10
French	L 266, 9. 10. 1980, p. 1	L 146, 31. 5. 1984, p. 1	L 48, 20. 2. 1989, p. 1	L 48, 20. 2. 1989, p. 17	L 333, 18. 11. 1992, p. 1	C 15, 15. 1. 1997, p. 10
Greek	L 146, 31. 5. 1984, p. 7	L 146, 31. 5. 1984, p. 1	L 48, 20. 2. 1989, p. 1	L 48, 20. 2. 1989, p. 17	L 333, 18. 11. 1992, p. 1	C 15, 15. 1. 1997, p. 10
Irish	Special Edition (L 266)	Special Edition (L 146)	Special Edition (L 48)	Special Edition (L 48)	Special Edition (L 333)	Special Edition (C 15)
Italian	L 266, 9. 10. 1980, p. 1	L 146, 31. 5. 1984, p. 1	L 48, 20. 2. 1989, p. 1	L 48, 20. 2. 1989, p. 17	L 333, 18. 11. 1992, p. 1	C 15, 15. 1. 1997, p. 10

Language version of the Official Journal	1980 Convention	1984 Accession	1988 First Protocol	1988 Second Protocol	1992 Accession Convention	1996 Accession Convention
Dutch	L 266, 9. 10. 1980, p. 1	L 146, 31. 5. 1984, p. 1	L 48, 20. 2. 1989, p. 1	L 48, 20. 2. 1989, p. 17	L 333, 18. 11. 1992, p. 1	C 15, 15. 1. 1997, p. 10
Spanish	Special Edition, Chapter 1, Volume 3, p. 36 (See also OJ L 333, p. 17)	Special Edition, Chapter 1, Volume 4, p. 36 (See also OJ L 333, p. 72)	L 48, 20. 2. 1989, p. 1	L 48, 20. 2. 1989, p. 17	L 333, 18. 11. 1992, p. 1	C 15, 15. 1. 1997, p. 10
Portuguese	Special Edition, Chapter 1, Volume 3, p. 36 (See also OJ L 333, p. 7)	Special Edition, Chapter 1, Volume 4, p. 72 (See also OJ L 333, p. 74)	L 48, 20. 2. 1989, p. 1	L 48, 20. 2. 1989, p. 17	L 333, 18. 11. 1992, p. 1	C 15, 15. 1. 1997, p. 10
Finnish	C 15, 15. 1. 1997, p. 70	C 15, 15. 1. 1997, p. 66	C 15, 15. 1. 1997, p. 60	C 15, 15. 1. 1997, p. 64	C 15, 15. 1. 1997, p. 68	C 15, 15. 1. 1997, p. 53
Swedish	C 15, 15. 1. 1997, p. 70	C 15, 15. 1. 1997, p. 66	C 15, 15. 1. 1997, p. 60	C 15, 15. 1. 1997, p. 64	C 15, 15. 1. 1997, p. 68	C 15, 15. 1. 1997, p. 53

ANNEX

CONVENTION

on the law applicable to contractual obligations⁽¹⁾

opened for signature in Rome on 19 June 1980

PREAMBLE

THE HIGH CONTRACTING PARTIES to the Treaty establishing the European Economic Community,

ANXIOUS to continue in the field of private international law the work of unification of law which has already been done within the Community, in particular in the field of jurisdiction and enforcement of judgments,

WISHING to establish uniform rules concerning the law applicable to contractual obligations,

HAVE AGREED AS FOLLOWS:

TITLE I

SCOPE OF THE CONVENTION

Article 1

Scope of the Convention

1. The rules of this Convention shall apply to contractual obligations in any situation involving a choice between the laws of different countries.

2. They shall not apply to:

- (a) questions involving the status or legal capacity of natural persons, without prejudice to Article 11;
- (b) contractual obligations relating to:
 - wills and succession,
 - rights in property arising out of a matrimonial relationship,

— rights and duties arising out of a family relationship, parentage, marriage or affinity, including maintenance obligations in respect of children who are not legitimate;

(c) obligations arising under bills of exchange, cheques and promissory notes and other negotiable instruments to the extent that the obligations under such other negotiable instruments arise out of their negotiable character;

(d) arbitration agreements and agreements on the choice of court;

(c) questions governed by the law of companies and other bodies corporate or unincorporate such as the creation, by registration or otherwise, legal capacity, internal organization or winding up of companies and other bodies corporate or unincorporate and the personal liability of officers and members as such for the obligations of the company or body;

(f) the question whether an agent is able to bind a principal, or an organ to bind a company or body corporate or unincorporate, to a third party;

(g) the constitution of trusts and the relationship between settlors, trustees and beneficiaries;

(h) evidence and procedure, without prejudice to Article 14.

3. The rules of this Convention do not apply to contracts of insurance which cover risks situated in the territories of the Member States of the European

⁽¹⁾ Text as amended by the Convention of 10 April 1984 on the accession of the Hellenic Republic — hereafter referred to as the '1984 Accession Convention' —, by the Convention of 18 May 1992 on the accession of the Kingdom of Spain and the Portuguese Republic — hereafter referred to as the '1992 Accession Convention' — and by the Convention on the accession of the Republic of Austria, the Republic of Finland and the Kingdom of Sweden — hereafter referred to as the '1996 Accession Convention'.

Economic Community. In order to determine whether a risk is situated in those territories the court shall apply its internal law.

4. The proceeding paragraph does not apply to contracts of re-insurance.

Article 2

Application of law of non-contracting States

Any law specified by this Convention shall be applied whether or not it is the law of a Contracting State.

TITLE II

UNIFORM RULES

Article 3

Freedom of choice

1. A contract shall be governed by the law chosen by the parties. The choice must be expressed or demonstrated with reasonable certainty by the terms of the contract or the circumstances of the case. By their choice the parties can select the law applicable to the whole or a part only of the contract.

2. The parties may at any time agree to subject the contract to a law other than that which previously governed it, whether as a result of an earlier choice under this Article or of other provisions of this Convention. Any variation by the parties of the law to be applied made after the conclusion of the contract shall not prejudice its formal validity under Article 9 or adversely affect the rights of third parties.

3. The fact that the parties have chosen a foreign law, whether or not accompanied by the choice of a foreign tribunal, shall not, where all the other elements relevant to the situation at the time of the choice are connected with one country only, prejudice the application of rules of the law at the country which cannot be derogated from by contract, hereinafter called 'mandatory rules'.

4. The existence and validity of the consent of the parties as to the choice of the applicable law shall be determined in accordance with the provisions of Articles 8, 9 and 11.

Article 4

Applicable law in the absence of choice

1. To the extent that the law applicable to the contract has not been chosen in accordance with Article 3, the

contract shall be governed by the law of the country with which it is most closely connected. Nevertheless, a separable part of the contract which has a closer connection with another country may by way of exception be governed by the law of that other country.

2. Subject to the provisions of paragraph 5 of this Article, it shall be presumed that the contract is most closely connected with the country where the party who is to effect the performance which is characteristic of the contract has, at the time of conclusion of the contract, his habitual residence, or, in the case of a body corporate or unincorporate, its central administration. However, if the contract is entered into in the course of that party's trade or profession, that country shall be the country in which the principal place of business is situated or, where under the terms of the contract the performance is to be effected through a place of business other than the principal place of business, the country in which that other place of business is situated.

3. Notwithstanding the provisions of paragraph 2 of this Article, to the extent that the subject matter of the contract is a right in immovable property or a right to use immovable property it shall be presumed that the contract is most closely connected with the country where the immovable property is situated.

4. A contract for the carriage of goods shall not be subject to the presumption in paragraph 2. In such a contract if the country in which, at the time the contract is concluded, the carrier has his principal place of business is also the country in which the place of loading or the place of discharge or the principal place of business of the consignor is situated, it shall be presumed that the contract is most closely connected with that country. In applying this paragraph single voyage charter-parties and other contracts the main purpose of which is the carriage of goods shall be treated as contracts for the carriage of goods.

5. Paragraph 2 shall not apply if the characteristic performance cannot be determined, and the presumptions in paragraphs 2, 3 and 4 shall be disregarded if it appears from the circumstances as a whole that the contract is more closely connected with another country.

Article 5

Certain consumer contracts

1. This Article applies to a contract the object of which is the supply of goods or services to a person ('the consumer') for a purpose which can be regarded as being outside his trade or profession, or a contract for the provision of credit for that object.

2. Notwithstanding the provisions of Article 3, a choice of law made by the parties shall not have the result of depriving the consumer of the protection

afforded to him by the mandatory rules of the law of the country in which he has his habitual residence:

- if in that country the conclusion of the contract was preceded by a specific invitation addressed to him or by advertising, and he had taken in that country all the steps necessary on his part for the conclusion of the contract, or
- if the other party or his agent received the consumer's order in that country, or
- if the contract is for the sale of goods and the consumer travelled from that country to another country and there gave his order, provided that the consumer's journey was arranged by the seller for the purpose of inducing the consumer to buy.

3. Notwithstanding the provisions of Article 4, a contract to which this Article applies shall, in the absence of choice in accordance with Article 3, be governed by the law of the country in which the consumer has his habitual residence if it is entered into in the circumstances described in paragraph 2 of this Article.

4. This Article shall not apply to:

- (a) a contract of carriage;
- (b) a contract for the supply of services where the services are to be supplied to the consumer exclusively in a country other than that in which he has his habitual residence.

5. Notwithstanding the provisions of paragraph 4, this Article shall apply to a contract which, for an inclusive price, provides for a combination of travel and accommodation.

Article 6

Individual employment contracts

1. Notwithstanding the provisions of Article 3, in a contract of employment a choice of law made by the parties shall not have the result of depriving the employee of the protection afforded to him by the mandatory rules of the law which would be applicable under paragraph 2 in the absence of choice.

2. Notwithstanding the provisions of Article 4, a contract of employment shall, in the absence of choice in accordance with Article 3, be governed:

- (a) by the law of the country in which the employee habitually carries out his work in performance of the contract, even if he is temporarily employed in another country; or

- (b) if the employee does not habitually carry out his work in any one country, by the law of the country in which the place of business through which he was engaged is situated;

unless it appears from the circumstances as a whole that the contract is more closely connected with another country, in which case the contract shall be governed by the law of that country.

Article 7

Mandatory rules

1. When applying under this Convention the law of a country, effect may be given to the mandatory rules of the law of another country with which the situation has a close connection, if and in so far as, under the law of the latter country, those rules must be applied whatever the law applicable to the contract. In considering whether to give effect to these mandatory rules, regard shall be had to their nature and purpose and to the consequences of their application or non-application.

2. Nothing in this Convention shall restrict the application of the rules of the law of the forum in a situation where they are mandatory irrespective of the law otherwise applicable to the contract.

Article 8

Material validity

1. The existence and validity of a contract, or of any term of a contract, shall be determined by the law which would govern it under this Convention if the contract or term were valid.

2. Nevertheless a party may rely upon the law of the country in which he has his habitual residence to establish that he did not consent if it appears from the circumstances that it would not be reasonable to determine the effect of his conduct in accordance with the law specified in the preceding paragraph.

Article 9

Formal validity

1. A contract concluded between persons who are in the same country is formally valid if it satisfies the formal requirements of the law which governs it under this Convention or of the law of the country where it is concluded.

2. A contract concluded between persons who are in different countries is formally valid if it satisfies the formal requirements of the law which governs it under this Convention or of the law of one of those countries.

3. Where a contract is concluded by an agent, the country in which the agent acts is the relevant country for the purposes of paragraphs 1 and 2.

4. An act intended to have legal effect relating to an existing or contemplated contract is formally valid if it satisfies the formal requirements of the law which under this Convention governs or would govern the contract or of the law of the country where the act was done.

5. The provisions of the preceding paragraphs shall not apply to a contract to which Article 5 applies, concluded in the circumstances described in paragraph 2 of Article 5. The formal validity of such a contract is governed by the law of the country in which the consumer has his habitual residence.

6. Notwithstanding paragraphs 1 to 4 of this Article, a contract the subject matter of which is a right in immovable property or a right to use immovable property shall be subject to the mandatory requirements of form of the law of the country where the property is situated if by that law those requirements are imposed irrespective of the country where the contract is concluded and irrespective of the law governing the contract.

Article 10

Scope of applicable law

1. The law applicable to a contract by virtue of Articles 3 to 6 and 12 of this Convention shall govern in particular:

- (a) interpretation;
- (b) performance;
- (c) within the limits of the powers conferred on the court by its procedural law, the consequences of breach, including the assessment of damages in so far as it is governed by rules of law;
- (d) the various ways of extinguishing obligations, and prescription and limitation of actions;
- (e) the consequences of nullity of the contract.

2. In relation to the manner of performance and the steps to be taken in the event of defective performance regard shall be had to the law of the country in which performance takes place.

Article 11

Incapacity

In a contract concluded between persons who are in the same country, a natural person who would have capacity under the law of that country may invoke his incapacity resulting from another law only if the other party to the contract was aware of this incapacity at the time of the conclusion of the contract or was not aware thereof as a result of negligence.

Article 12

Voluntary assignment

1. The mutual obligations of assignor and assignee under a voluntary assignment of a right against another person ('the debtor') shall be governed by the law which under this Convention applies to the contract between the assignor and assignee.

2. The law governing the right to which the assignment relates shall determine its assignability, the relationship between the assignee and the debtor, the conditions under which the assignment can be invoked against the debtor and any question whether the debtor's obligations have been discharged.

Article 13

Subrogation

1. Where a person ('the creditor') has a contractual claim upon another ('the debtor'), and a third person has a duty to satisfy the creditor, or has in fact satisfied the creditor in discharge of that duty, the law which governs the third person's duty to satisfy the creditor shall determine whether the third person is entitled to exercise against the debtor the rights which the creditor had against the debtor under the law governing their relationship and, if so, whether he may do so in full or only to a limited extent.

2. The same rule applies where several persons are subject to the same contractual claim and one of them has satisfied the creditor.

Article 14

Burden of proof, etc.

1. The law governing the contract under this Convention applies to the extent that it contains, in the law of contract, rules which raise presumptions of law or determine the burden of proof.

2. A contract or an act intended to have legal effect may be proved by any mode of proof recognized by the law of the forum or by any of the laws referred to in Article 9 under which that contract or act is formally valid, provided that such mode of proof can be administered by the forum.

*Article 15***Exclusion of convoi**

The application of the law of any country specified by this Convention means the application of the rules of law in force in that country other than its rules of private international law.

*Article 16***'Ordre public'**

The application of a rule of the law of any country specified by this Convention may be refused only if such application is manifestly incompatible with the public policy ('ordre public') of the forum.

*Article 17***No retrospective effect**

This Convention shall apply in a Contracting State to contracts made after the date on which this Convention has entered into force with respect to that State.

*Article 18***Uniform interpretation**

In the interpretation and application of the preceding uniform rules, regard shall be had to their international character and to the desirability of achieving uniformity in their interpretation and application.

*Article 19***States with more than one legal system**

1. Where a State comprises several territorial units each of which has its own rules of law in respect of contractual obligations, each territorial unit shall be considered as a country for the purposes of identifying the law applicable under this Convention.

2. A State within which different territorial units have their own rules of law in respect of contractual obligations shall not be bound to apply this Convention to conflicts solely between the laws of such units.

*Article 20***Precedence of Community law**

This Convention shall not affect the application of provisions which, in relation to particular matters, lay down choice of law rules relating to contractual obligations and which are or will be contained in acts of the institutions of the European Communities or in national laws harmonized in implementation of such acts.

*Article 21***Relationship with other conventions**

This Convention shall not prejudice the application of international conventions to which a Contracting State is, or becomes, a party.

*Article 22***Reservations**

1. Any Contracting State may, at the time of signature, ratification, acceptance or approval, reserve the right not to apply:

- (a) the provisions of Article 7 (1);
- (b) the provisions of Article 10 (1) (e).

2. ...⁽¹⁾

3. Any Contracting State may at any time withdraw a reservation which it has made; the reservation shall cease to have effect on the first day of the third calendar month after notification of the withdrawal.

TITLE III

FINAL PROVISIONS

Article 23

1. If, after the date on which this Convention has entered into force for a Contracting State, that State wishes to adopt any new choice of law rule in regard to any particular category of contract within the scope of this Convention, it shall communicate its intention to the other signatory States through the Secretary-General of the Council of the European Communities.

2. Any signatory State may, within six months from the date of the communication made to the Secretary-General, request him to arrange consultations between signatory States in order to reach agreement.

3. If no signatory State has requested consultations within this period or if within two years following the communication made to the Secretary-General no agreement is reached in the course of consultations, the Contracting State concerned may amend its law in the manner indicated. The measures taken by that State shall be brought to the knowledge of the other signatory States through the Secretary-General of the Council of the European Communities.

⁽¹⁾ Paragraph deleted by Article 2 (1) of the 1992 Accession Convention.

Article 24

1. If, after the date on which this Convention has entered into force with respect to a Contracting State, that State wishes to become a party to a multilateral convention whose principal aim or one of whose principal aims is to lay down rules of private international law concerning any of the matters governed by this Convention, the procedure set out in Article 23 shall apply. However, the period of two years, referred to in paragraph 3 of that Article, shall be reduced to one year.

2. The procedure referred to in the preceding paragraph need not be followed if a Contracting State or one of the European Communities is already a party to the multilateral convention, or if its object is to revise a convention to which the State concerned is already a party, or if it is a convention concluded within the framework of the Treaties establishing the European Communities.

Article 25

If a Contracting State considers that the unification achieved by this Convention is prejudiced by the conclusion of agreements not covered by Article 24 (1), that State may request the Secretary-General of the Council of the European Communities to arrange consultations between the signatory States of this Convention.

Article 26

Any Contracting State may request the revision of this Convention. In this event a revision conference shall be convened by the President of the Council of the European Communities.

*Article 27⁽¹⁾**Article 28*

1. This Convention shall be open from 19 June 1980 for signature by the States party to the Treaty establishing the European Economic Community.

2. This Convention shall be subject to ratification, acceptance or approval by the signatory States. The instruments of ratification, acceptance or approval shall

⁽¹⁾ Article deleted by Article 2 (1) of the 1992 Accession Convention.

be deposited with the Secretary-General of the Council of the European Communities⁽²⁾.

Article 29⁽³⁾

1. This Convention shall enter into force on the first day of the third month following the deposit of the seventh instrument of ratification, acceptance or approval.

2. This Convention shall enter into force for each signatory State ratifying, accepting or approving at a later date on the first day of the third month following the deposit of its instrument of ratification, acceptance or approval.

⁽²⁾ Ratification of the Accession Conventions is governed by the following provisions of those conventions:

- as regards the 1984 Accession Convention, by Article 3 of that Convention, which reads as follows:

'Article 3

This Convention shall be ratified by the signatory States. The instruments of ratification shall be deposited with the Secretary-General of the Council of the European Communities.'

- as regards the 1992 Accession Convention, by Article 4 of that Convention, which reads as follows:

'Article 4

This Convention shall be ratified by the signatory States. The instruments of ratification shall be deposited with the Secretary-General of the Council of the European Communities.'

- as regards the 1996 Accession Convention, by Article 5 of that Convention, which reads as follows:

'Article 5

This Convention shall be ratified by the signatory States. The instruments of ratification shall be deposited with the Secretary-General of the Council of the European Union.'

⁽³⁾ The entry into force of the Accession Conventions is governed by the following provisions of those Conventions:

- as regards the 1984 Accession Convention, by Article 4 of that Convention, which reads as follows:

'Article 4

This Convention shall enter into force, as between the States which have ratified it, on the first day of the third month following the deposit of the last instrument of ratification by the Hellenic Republic and seven States which have ratified the Convention on the law applicable to contractual obligations.

This Convention shall enter into force for each Contracting State which subsequently ratifies it on the first day of the third month following the deposit of its instrument of ratification.'

- as regards the 1992 Accession Convention, by Article 5 of that Convention which reads as follows:

'Article 5

This Convention shall enter into force, as between the States which have ratified it, on the first day of the third month following the deposit of the last instrument of ratification by the Kingdom of Spain or the Portuguese Republic and by one State which has ratified the Convention on the law applicable to contractual obligations.

Article 30

1. This Convention shall remain in force for 10 years from the date of its entry into force in accordance with Article 29 (1), even for States for which it enters into force at a later date.

2. If there has been no denunciation it shall be renewed tacitly every five years.

3. A Contracting State which wishes to denounce shall, not less than six months before the expiration of the period of 10 or five years, as the case may be, give notice to the Secretary-General of the Council of the European Communities. Denunciation may be limited to any territory to which the Convention has been extended by a declaration under Article 27 (2)⁽¹⁾.

4. The denunciation shall have effect only in relation to the State which has notified it. The Convention will remain in force as between all other Contracting States.

Article 31⁽²⁾

The Secretary-General of the Council of the European Communities shall notify the States party to the Treaty establishing the European Economic Community of:

- (a) the signatures;
- (b) deposit of each instrument of ratification, acceptance or approval;
- (c) the date of entry into force of this Convention;
- (d) communications made in pursuance of Articles 23, 24, 25, 26 and 30⁽³⁾;
- (e) the reservations and withdrawals of reservations referred to in Article 22.

Article 32

The Protocol annexed to this Convention shall form an integral part thereof.

Article 33⁽⁴⁾

This Convention, drawn up in a single original in the Danish, Dutch, English, French, German, Irish and Italian languages, these texts being equally authentic, shall be deposited in the archives of the Secretariat of the Council of the European Communities. The Secretary-General shall transmit a certified copy thereof to the Government of each signatory State.

This Convention shall enter into force for each Contracting State which subsequently ratifies it on the first day of the third month following the deposit of its instrument of ratification.’

- as regards the 1996 Accession Convention, by Article 6 of that Convention, which reads as follows:

‘Article 6

1. This Convention shall enter into force, as between the States which have ratified it, on the first day of the third month following the deposit of the last instrument of ratification by the Republic of Austria, the Republic of Finland or the Kingdom of Sweden and by one Contracting State which has ratified the Convention on the law applicable to contractual obligations.

2. This Convention shall enter into force for each Contracting State which subsequently ratifies it on the first day of the third month following the deposit of its instrument of ratification.’

⁽¹⁾ Phrase deleted by the 1992 Accession Convention.

⁽²⁾ Notification concerning the Accession Convention is governed by the following provisions of those Conventions:

- as regards the 1984 Accession Convention, by Article 5 of that Convention, which reads as follows:

‘Article 5

The Secretary-General of the Council of the European Communities shall notify Signatory States of:

- (a) the deposit of each instrument of ratification;
- (b) the dates of entry into force of this Convention for the Contracting States.’

- as regards the 1992 Accession Convention, by Article 6 of that Convention, which reads as follows:

‘Article 6

The Secretary-General of the Council of the European Communities shall notify the signatory States of:

- (a) the deposit of each instrument of ratification;
- (b) the dates of entry into force of this Convention for the Contracting States.’

- as regards the 1996 Accession Convention, by Article 7 of that Convention, which reads as follows:

‘Article 7

The Secretary-General of the Council of the European Union shall notify the signatory States of:

- (a) the deposit of each instrument of ratification;
- (b) the dates of entry into force of this Convention for the Contracting States.’

⁽³⁾ Point (d) as amended by the 1992 Accession Convention.

⁽⁴⁾ An indication of the authentic texts of the Accession Convention is to be found in the following provisions:

- as regards the 1984 Accession Convention, in Articles 2 and 6 of that Convention, which reads as follows:

‘Article 2

The Secretary-General of the Council of the European Communities shall transmit a certified copy of the Convention on the law applicable to contractual obligations in the Danish, Dutch, English, French, German, Irish and Italian languages to the Government of the Hellenic Republic.

The text of the Convention on the law applicable to contractual obligations in the Greek language is annexed hereto. The text in the Greek language shall be authentic under the same conditions as the other texts of the Convention on the law applicable to contractual obligations.’

In witness whereof the undersigned, being duly authorized thereto, having signed this Convention.

Done at Rome on the nineteenth day of June in the year one thousand nine hundred and eighty.

[Signatures of the plenipotentiaries]

'Article 6

This Convention, drawn up in a single original in the Danish, Dutch, English, French, German, Greek, Irish and Italian languages, all eight texts being equally authentic, shall be deposited in the archives of the General Secretariat of the Council of the European Communities. The Secretary-General shall transmit a certified copy to the Government of each Signatory State.'

- as regards the 1992 Accession Convention, in Articles 3 and 7 of that Convention, which read as follows:

'Article 3

The Secretary-General of the Council of the European Communities shall transmit a certified copy of the Convention on the law applicable to contractual obligations in the Danish, Dutch, English, French, German, Greek, Irish and Italian languages to the Governments of the Kingdom of Spain and the Portuguese Republic.

The text of the Convention on the law applicable to contractual obligations in the Portuguese and Spanish languages is set out in Annexes I and II to this Convention. The texts drawn up in the Portuguese and Spanish languages shall be authentic under the same conditions as the other texts of the Convention on the law applicable to contractual obligations.'

'Article 7

This Convention, drawn up in a single original in the Danish, Dutch, English, French, German, Greek, Irish, Italian, Portuguese and Spanish languages, all texts being equally authentic, shall be deposited in the archives of the General Secretariat of the Council of the European

Communities. The Secretary-General shall transmit a certified copy to the Government of each Signatory State.'

- as regards the 1996 Accession Convention, in Articles 4 and 8 of that Convention, which read as follows:

'Article 4

1. The Secretary-General of the Council of the European Union shall transmit a certified copy of the Convention of 1980, the Convention of 1984, the First Protocol of 1988, the Second Protocol of 1988 and the Convention of 1992 in the Danish, Dutch, English, French, German, Greek, Irish, Italian, Spanish and Portuguese languages to the Governments of the Republic of Austria, the Republic of Finland and the Kingdom of Sweden.

2. The text of the Convention of 1980, the Convention of 1984, the First Protocol of 1988, the Second Protocol of 1988 and the Convention of 1992 in the Finnish and Swedish languages shall be authentic under the same conditions as the other texts of the Convention of 1980, the Convention of 1984, the First Protocol of 1988, the Second Protocol of 1988 and the Convention of 1992.'

'Article 8

This Convention, drawn up in a single original in the Danish, Dutch, English, Finnish, French, German, Greek, Irish, Italian, Portuguese, Spanish and Swedish languages, all 12 texts being equally authentic, shall be deposited in the archives of the General Secretariat of the Council of the European Union. The Secretary-General shall transmit a certified copy to the Government of each signatory State.'

PROTOCOL⁽¹⁾

The High Contracting Parties have agreed upon the following provision which shall be annexed to the Convention:

‘Notwithstanding the provisions of the Convention, Denmark, Sweden and Finland may retain national provisions concerning the law applicable to questions relating to the carriage of goods by sea and may amend such provisions without following the procedure provided for in Article 23 of the Convention of Rome. The national provisions applicable in this respect are the following:

- in Denmark, paragraphs 252 and 321 (3) and (4) of the “Solov” (maritime law),
- in Sweden, Chapter 13, Article 2 (1) and (2), and Chapter 14, Article 1 (3), of “sjölagen” (maritime law),
- in Finland, Chapter 13, Article 2 (1) and (2), and Chapter 14, Article 1 (3), of “merilaki”/“sjölagen” (maritime law).’

In witness whereof the undersigned, being duly authorized thereto, have signed this Protocol.

Done at Rome on the nineteenth day of June in the year one thousand nine hundred and eighty.

[Signatures of the Plenipotentiaries]

⁽¹⁾ Text as amended by the 1996 Accession Convention.

JOINT DECLARATION

At the time of the signature of the Convention on the law applicable to contractual obligations, the Governments of the Kingdom of Belgium, the Kingdom of Denmark, the Federal Republic of Germany, the French Republic, Ireland, the Italian Republic, the Grand Duchy of Luxembourg, the Kingdom of the Netherlands and the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland,

- I. anxious to avoid, as far as possible, dispersion of choice of law rules among several instruments and differences between these rules, express the wish that the institutions of the European Communities, in the exercise of their powers under the Treaties by which they were established, will, where the need arises, endeavour to adopt choice of law rules which are as far as possible consistent with those of this Convention;
- II. declare their intention as from the date of signature of this Convention until becoming bound by Article 24, to consult with each other if any one of the signatory States wishes to become a party to any convention to which the procedure referred to in Article 24 would apply;
- III. having regard to the contribution of the Convention on the law applicable to contractual obligations to the unification of choice of law rules within the European Communities, express the view that any State which becomes a member of the European Communities should accede to this Convention.

In witness whereof the undersigned, being duly authorized thereto, have signed this Joint Declaration.

Done at Rome on the nineteenth day of June in the year one thousand nine hundred and eighty.

[Signatures of the Plenipotentiaries]

JOINT DECLARATION

The Governments of the Kingdom of Belgium, the Kingdom of Denmark, the Federal Republic of Germany, the French Republic, Ireland, the Italian Republic, the Grand Duchy of Luxembourg, the Kingdom of the Netherlands and the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland,

On signing the Convention on the law applicable to contractual obligations;

Desiring to ensure that the Convention is applied as effectively as possible;

Anxious to prevent differences of interpretation of the Convention from impairing its unifying effect;

Declare themselves ready:

1. to examine the possibility of conferring jurisdiction in certain matters on the Court of Justice of the European Communities and, if necessary, to negotiate an agreement to this effect;
2. to arrange meetings at regular intervals between their representatives.

In witness whereof the undersigned, being duly authorized thereto, have signed this Joint Declaration.

Done at Rome on the nineteenth day of June in the year one thousand nine hundred and eighty.

[Signatures of the Plenipotentiaries]

FIRST PROTOCOL⁽¹⁾

on the interpretation by the Court of Justice of the European Communities of the Convention on the law applicable to contractual obligations, opened for signature in Rome on 19 June 1980

THE HIGH CONTRACTING PARTIES TO THE TREATY ESTABLISHING THE EUROPEAN ECONOMIC COMMUNITY,

HAVING REGARD to the Joint Declaration annexed to the Convention on the law applicable to contractual obligations, opened for signature in Rome on 19 June 1980,

HAVE DECIDED to conclude a Protocol conferring jurisdiction on the Court of Justice of the European Communities to interpret that Convention, and to this end have designated as their Plenipotentiaries:

[Plenipotentiaries designated by the Member States]

WHO, meeting within the Council of the European Communities, having exchanged their full powers, found in good and due form,

HAVE AGREED AS FOLLOWS:

Article 1

The Court of Justice of the European Communities shall have jurisdiction to give rulings on the interpretation of:

- (a) the Convention on the law applicable to contractual obligations, opened for signature in Rome on 19 June 1980, hereinafter referred to as 'the Rome Convention';
- (b) the Convention on accession to the Rome Convention by the States which have become Members of the European Communities since the date on which it was opened for signature;
- (c) this Protocol.

Article 2

Any of the courts referred to below may request the Court of Justice to give a preliminary ruling on a question raised in a case pending before it and concerning interpretation of the provisions contained in the instruments referred to in Article 1 if that court considers that a decision on the question is necessary to enable it to give judgment:

- (a) — in Belgium:
'la Cour de cassation' ('het Hof van Cassatie') and 'le Conseil d'État' ('de Raad van State'),

- in Denmark:
'Højesteret',
- in the Federal Republic of Germany:
'die obersten Gerichtshöfe des Bundes',
- in Greece:
'Τα ανώτατα Δικαστήρια',
- in Spain:
'el Tribunal Supremo',
- in France:
'la Cour de cassation' and 'le Conseil d'État',
- in Ireland:
the Supreme Court,
- in Italy:
'la Corte suprema di cassazione' and 'il Consiglio di Stato',
- in Luxembourg:
'la Cour Supérieure de Justice', when sitting as 'Cour de cassation',
- in Austria:
the 'Oberste Gerichtshof', the 'Verwaltungsgerichtshof' and the 'Verfassungsgerichtshof',
- in the Netherlands:
'de Hoge Raad',
- in Portugal:
'o Supremo Tribunal de Justiça' and 'o Supremo Tribunal Administrativo',

⁽¹⁾ Text as amended by the 1996 Accession Convention.

— in Finland:

‘korkein oikeus/högsta domstolen’, ‘korkein hallinto-oikeus/högsta förvaltningsdomstolen’, ‘markkinatuomioistuin/marknadsdomstolen’ and ‘työtuomioistuin/arbetsdomstolen’,

— in Sweden:

‘Högsta domstolen’, ‘Regeringsrätten’, ‘Arbetsdomstolen’ and ‘Marknadsdomstolen’,

— in the United Kingdom:

the House of Lords and other courts from which no further appeal is possible;

(b) the courts of the Contracting States when acting as appeal courts.

Article 3

1. The competent authority of a Contracting State may request the Court of Justice to give a ruling on a question of interpretation of the provisions contained in the instruments referred to in Article 1 if judgments given by courts of that State conflict with the interpretation given either by the Court of Justice or in a judgment of one of the courts of another Contracting State referred to in Article 2. The provisions of this paragraph shall apply only to judgments which have become *res judicata*.

2. The interpretation given by the Court of Justice in response to such a request shall not affect the judgments which gave rise to the request for interpretation.

3. The Procurators-General of the Supreme Courts of Appeal of the Contracting States, or any other authority designated by a Contracting State, shall be entitled to request the Court of Justice for a ruling on interpretation in accordance with paragraph 1.

4. The Registrar of the Court of Justice shall give notice of the request to the Contracting States, to the Commission and to the Council of the European Communities; they shall then be entitled within two months of the notification to submit statements of case or written observations to the Court.

5. No fees shall be levied or any costs or expenses awarded in respect of the proceedings provided for in this Article.

Article 4

1. Except where this Protocol otherwise provides, the provisions of the Treaty establishing the European Economic Community and those of the Protocol on the Statute of the Court of Justice annexed thereto, which are applicable when the Court is requested to give a preliminary ruling, shall also apply to any proceedings for the interpretation of the instruments referred to in Article 1.

2. The Rules of Procedure of the Court of Justice shall, if necessary, be adjusted and supplemented in accordance with Article 188 of the Treaty establishing the European Economic Community.

Article 5⁽¹⁾

This Protocol shall be subject to ratification by the Signatory States. The instruments of ratification shall be deposited with the Secretary-General of the Council of the European Communities.

Article 6⁽²⁾

1. To enter into force, this Protocol must be ratified by seven States in respect of which the Rome Convention is in force. This Protocol shall enter into force on the first day of the third month following the deposit of the instrument of ratification by the last such State to take this step. If, however, the Second Protocol conferring on the Court of Justice of the European Communities certain powers to interpret the Convention on the law applicable to contractual obligations, opened for signature in Rome on 19 June 1980, concluded in Brussels on 19 December 1988⁽³⁾ enters into force on a later date, this Protocol shall enter into force on the date of entry into force of the Second Protocol.

2. Any ratification subsequent to the entry into force of this Protocol shall take effect on the first day of the third month following the deposit of the instrument of ratification, provided that the ratification, acceptance or approval of the Rome Convention by the State in question has become effective.

Article 7⁽⁴⁾

The Secretary-General of the Council of the European Communities shall notify the Signatory States of:

- (a) the deposit of each instrument of ratification;
- (b) the date of entry into force of this Protocol;
- (c) any designation communicated pursuant to Article 3 (3);
- (d) any communication made pursuant to Article 8.

Article 8

The Contracting States shall communicate to the Secretary-General of the Council of the European Communities the texts of any provisions of their laws which necessitate an amendment to the list of courts in Article 2 (a).

⁽¹⁾ See footnote 2 on page 41.

⁽²⁾ See footnote 3 on page 41.

⁽³⁾ See page 44.

⁽⁴⁾ See footnote 2 on page 42.

Article 9

This Protocol shall have effect for as long as the Rome Convention remains in force under the conditions laid down in Article 30 of that Convention.

Article 10

Any Contracting State may request the revision of this Protocol. In this event, a revision conference shall be convened by the President of the Council of the European Communities.

Article 11 ⁽¹⁾

This Protocol, drawn up in a single original in the Danish, Dutch, English, French, German, Greek, Irish, Italian, Portuguese and Spanish languages, all 10 texts being equally authentic, shall be deposited in the archives of the General Secretariat of the Council of the European Communities. The Secretary-General shall transmit a certified copy to the Government of each Signatory State.

In witness whereof, the undersigned Plenipotentiaries have affixed their signatures below this Protocol.

Done at Brussels on the nineteenth day of December in the year one thousand nine hundred and eighty-eight.

[Signatures of the Plenipotentiaries]

⁽¹⁾ See footnote 4 on page 42.

JOINT DECLARATIONS

Joint Declaration

The Governments of the Kingdom of Belgium, the Kingdom of Denmark, the Federal Republic of Germany, the Hellenic Republic, the Kingdom of Spain, the French Republic, Ireland, the Italian Republic, the Grand Duchy of Luxembourg, the Kingdom of the Netherlands, the Portuguese Republic and the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland,

On signing the First Protocol on the interpretation by the Court of Justice of the European Communities of the Convention on the law applicable to contractual obligations, opened for signature in Rome on 19 June 1980,

Desiring to ensure that the Convention is applied as effectively and as uniformly as possible,

Declare themselves ready to organize, in cooperation with the Court of Justice of the European Communities, an exchange of information on judgments which have become *res judicata* and have been handed down pursuant to the Convention on the law applicable to contractual obligations by the courts referred to in Article 2 of the said Protocol. The exchange of information will comprise:

- the forwarding to the Court of Justice by the competent national authorities of judgments handed down by the courts referred to in Article 2 (a) and significant judgments handed down by the courts referred to in Article 2 (b),
- the classification and the documentary exploitation of these judgments by the Court of Justice including, as far as necessary, the drawing up of abstracts and translations, and the publication of judgments of particular importance,
- the communication by the Court of Justice of the documentary material to the competent national authorities of the States parties to the Protocol and to the Commission and the Council of the European Communities.

In witness whereof, the undersigned Plenipotentiaries have affixed their signature below this Joint Declaration.

Done at Brussels on the nineteenth day of December in the year one thousand nine hundred and eighty-eight.

[Signatures of the Plenipotentiaries]

—

Joint Declaration

The Governments of the Kingdom of Belgium, the Kingdom of Denmark, the Federal Republic of Germany, the Hellenic Republic, the Kingdom of Spain, the French Republic, Ireland, the Italian Republic, the Grand Duchy of Luxembourg, the Kingdom of the Netherlands, the Portuguese Republic and the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland,

On signing the First Protocol on the interpretation by the Court of Justice of the European Communities of the Convention on the law applicable to contractual obligations, opened for signature in Rome on 19 June 1980,

Having regard to the Joint Declaration annexed to the Convention on the law applicable to contractual obligations,

Desiring to ensure that the Convention is applied as effectively and as uniformly as possible,

Anxious to prevent differences of interpretation of the Convention from impairing its unifying effect,

Express the view that any State which becomes a member of the European Communities should accede to this Protocol.

In witness whereof, the undersigned Plenipotentiaries have affixed their signatures below this Joint Declaration.

Done at Brussels on the nineteenth day of December in the year one thousand nine hundred and eighty-eight.

[Signatures of the Plenipotentiaries]

SECOND PROTOCOL

conferring on the Court of Justice of the European Communities certain powers to interpret the Convention on the law applicable to contractual obligations; opened for signature in Rome on 19 June 1980

THE HIGH CONTRACTING PARTIES TO THE TREATY ESTABLISHING THE EUROPEAN ECONOMIC COMMUNITY,

WHEREAS the Convention on the law applicable to contractual obligations, opened for signature in Rome on 19 June 1980, hereinafter referred to as 'the Rome Convention', will enter into force after the deposit of the seventh instrument of ratification, acceptance or approval;

WHEREAS the uniform application of the rules laid down in the Rome Convention requires that machinery to ensure uniform interpretation be set up and whereas to that end appropriate powers should be conferred upon the Court of Justice of the European Communities, even before the Rome Convention enters into force with respect to all the Member States of the European Economic Community,

HAVE DECIDED to conclude this Protocol and to this end have designated as their Plenipotentiaries:

[Plenipotentiaries designated by the Member States]

WHO, meeting within the Council of the European Communities, having exchanged their full powers; found in good and due form,

HAVE AGREED AS FOLLOWS:

Article 1

1. The Court of Justice of the European Communities shall, with respect to the Rome Convention, have the jurisdiction conferred upon it by the First Protocol on the interpretation by the Court of Justice of the European Communities of the Convention on the law applicable to contractual obligations, opened for signature in Rome on 19 June 1980, concluded in Brussels on 19 December 1988⁽¹⁾. The Protocol on the Statute of the Court of Justice of the European Communities and the Rules of Procedure of the Court of Justice shall apply.

2. The Rules of Procedure of the Court of Justice shall be adapted and supplemented as necessary in accordance with Article 188 of the Treaty establishing the European Economic Community.

Article 2⁽²⁾

This Protocol shall be subject to ratification by the Signatory States. The instruments of ratification shall be

deposited with the Secretary-General of the Council of the European Communities.

Article 3⁽³⁾

This Protocol shall enter into force on the first day of the third month following the deposit of the instrument of ratification of the last Signatory State to complete that formality.

Article 4⁽⁴⁾

This Protocol, drawn up in a single original in the Danish, Dutch, English, French, German, Greek, Irish, Italian, Portuguese and Spanish languages, all 10 texts being equally authentic, shall be deposited in the archives of the General Secretariat of the Council of the European Communities. The Secretary-General shall transmit a certified copy to the Government of each signatory.

⁽¹⁾ See page 34.

⁽²⁾ See footnote 2 on page 41.

⁽³⁾ See footnote 3 on page 41.

⁽⁴⁾ See footnote 4 on page 42.

In witness whereof, the undersigned Plenipotentiaries have affixed their signature below this Protocol.

Done at Brussels on the nineteenth day of December in the year one thousand nine hundred and eighty-eight.

[Signatures of the Plenipotentiaries]

URZĄD
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ STANU

Jarosław Pietras

Sekr.Min.JP-609 /06/DP/mw

Warszawa, 20.03. 2006 r.

Pani
Jolanta Rusiniak
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu:

1) uchwały Rady Ministrów w sprawie przedłożenia Konwencji o przystąpieniu Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej do Konwencji o prawie właściwym do zobowiązań umownych, otwartej do podpisu w Rzymie w dniu 19 czerwca 1980 r. oraz do Pierwszego i Drugiego Protokołu w sprawie jej wykładni przez Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich, podpisanej w Luksemburgu dnia 14 kwietnia 2005 r. do ratyfikacji, oraz

2) ustawy o ratyfikacji Konwencji o przystąpieniu Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej do Konwencji o prawie właściwym do zobowiązań umownych, otwartej do podpisu w Rzymie w dniu 19 czerwca 1980 r. oraz do Pierwszego i Drugiego Protokołu w sprawie jej wykładni przez Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich, sporządzonej w Luksemburgu, dnia 14 kwietnia 2005 r.,

wyrażona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. nr 106, poz. 494) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Ministra Jarosława Pietrasa, działającego z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej.

Szanowna Pani: Minister

W związku z przedstawionymi projektami: uchwały Rady Ministrów (pismo nr RM – 111-33-06) oraz ustawy (pismo nr RM – 10-34-06), pragnę wyrazić następującą opinię:

Projektowane regulacje są zgodne z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem,

Do uprzejmej wiadomości:
Pan Stefan Meller
Minister Spraw Zagranicznych